

சிவதொண்டன்

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்

கொழுமபுதுநிற்ச சங்கம்

மலர் 76

இதழ் 3-4

நூலகம்

கர-நந்தன ௨௯ மாசி-சித்திரை மீ (2012 March-April)

செழுமலர்க் குருந்தம் மேவிய சீர் செல்வ!

திருச்சிற்றம்பலம்

நிருத்தனே நமலா நீற்றனே நெற்றிக்
கண்ணனே விண்ணானாரே பிரானே
ஒருத்தனே உன்னை ஓலமிட் டலறி
உலகெலாந் தேடியுந் கானேன்
திருத்தமாம் வெய்கைத் திருப்பெருந் தறையில்
செழுமலர்க் குருந்தமே வியசீர்
அருத்தனே அடியேன் ஆதரீத் தழைத்தால்
அதெந்துவே என்றரு ளாயே.

திருச்சிற்றம்பலம்

-மாணிக்கவாசக சுவாமிகள்-

பொருள்:

கூத்தப் பெருமானே! மலம் இல்லாதவனே! வெண்ணீற்றை உடையானே!
நெற்றிக்கண்ணை உடையானே! தேவர் பிரானே! ஒப்பற்றவனே! முறையிட்டு
அரற்றி உலகம் முழுதும் தேடியும் உன்னை நான் பார்க்கவில்லை. தீர்த்தமாகிய
பொய்கையை யுடைய திருப்பெருந்துறையின்கண் வளப்பமான மலர்களை
உடைய குருந்தமர நிழலில் பொருந்திய சிறப்புடைய செல்வனே! தொண்ட
னாகிய நான் அன்புடன் அழைத்தால், அஞ்சாதே என்று சொல்லி அருள்
புரிவாயாக!.

சிவதொண்டன் நிலையம் - யாழ்ப்பாணம்

சிவதொண்டன் நிலையம் - யாழ்ப்பாணம்

அறிக்கை

வாராகுள்	காலம்	நாள்	பேரம்	இடம்
பாகம்	03-03-2012 07-04-2012	சூரிய சூரிய	கடவை 3.00 மணிமுடி	சிவதொண்டன் நிவாயம் யாழ்ப்பாணம்
ஆய்வியம்	06-03-2012	செவ்வாய்	நண்டகல்	யாழ்ப்பாணம் சிவதொண்டன் நிவாயம்
			பிற்பகல்	பெங்களடி சிவதொண்டன் நிவாயம் கொழும்புத்தலை, யாழ்ப்பாணம்
சிவதொண்டன் அச்சியின் விவரம்: cditorsivathondan@gmail.com பழ சிவதொண்டன் நிவாயம்: sivathondan@silnet.lk				சிவதொண்டன் இணையத்தளம்: www.sivathondan.org

❖ எதிர்வரும் பங்கனித் திங்கள் முதலாம் நாள் புதன்சிறை (14-03-2012), அன்று செங்கடி சிவதொண்டன் நிவாயக் கல்விக்கல்வி விழா நடைபெறும். அன்று காலம் 9.00 மணி தொடக்கம் தலைமையில் அறிக்கை உரைநடை நிகழும்.

❖ எதிர்வரும் பங்கனி இரண்டாம் திங்கள் (16-03-2012) திருவடி பூசைத் தினம் அன்று மலை இரு சிவதொண்டன் நிவாயங்களிலும் திருவடிப்பூசைத் திவிட்டான அறிக்கை ஆராதனை நிகழும்.

யோகசுவாமிகளது 48^{வது} குறியூசை

“அவாயம் எழுத்துப்போல அவதேயிணம் கவந்தறிவீரே
இசாரம் இரண்டியிந்த வழிநடுந் திரத்தார் வழியே.”

நிகழும் கர இரு பங்குனி ஆய்வியங்கள் (06-03-2012) எங்கள் குறந்தானது நாற்பத்தெட்டாவது குறியூசை நாளும், அன்று முற்பகல் மலர்மணி முதல் சிவதொண்டன் நிவாயத்தப் புராணமலர் பத்தல் சுவாமிகளது திருவிளக்கம் கொழும்புத்துறை ஆச்சிரமத்தில் திருவடிக்கும் இவ்வியமான அறிக்கை ஆராதனை நிகழும். நண்பகல்பொழுது மானேசுரபூசையும் அன்னதானமும் நிகழும்.

சிவதொண்டன் நிவாயத்தில் குறியூசைக்கு முந்திய மூன்றா நாட்களும் (30.03.2012-06.04.2012) வழமைப்போன்று ஆச்சிரம வாழ்வு நடைபெறாத அனுட்டிக்கப்பரும். இந்நாட்களில் பூசை, நாள்வாயப்பாடாயணம், நற்சிந்தனை மந்திரோதம், தியானம் என்பன நிகழும். ஆச்சிரமத்தில் கந்தம் அடியார்கள் மானை 600 மணி முதல் 800 மணி வரையிலும் இருத்தகை சுவாமிகளது திருவாழ்த்தகை விருத்தியும் கேட்ட மூல் திருநாமம் தரித்ததுமான குறம்பொழுதுகாப் பயன்படுத்தலாம்.

வாராகுளக்கம்

விடயம்

பக்கம்

பிழம்பு தரிசை அட்டிய குறியூசை	75
அக்கத்தில் திருவடி எங்கள் குறந்தான்	26
குறம்பியன்பு கவந்தறிவீரே	26
கடவுள் தன்விருப்பம்	31
விவக கடாயன்	33
மழை வந்தார்	35
சிவதொண்டன் அண்ட தீரும்கிரம்	39
கன்ன அறிவு மந்திரமுள் (செய்யுள்)	42
நயிந்தனை	43
Positive Thoughts	46
The Siva Saints	47
Words of Mahatma Gandhi	48

நூலகம்

உச்சமேனுவிபின்னே உக்கிர தவத்தையாற்றும்
மரசில்மாதவரும் காணா மலர்ப்பதம் மனத்தில் வாழ்க.

நூலகம்

சிவதொண்டன்

எண்ணுவார் நெஞ்சில் நண்ணுவான் ஈசன்

மலர் 76 கர-நடுகன வு மாசி-சத்திரை மீ (2012 March-April) கிடை 3-4

சிதம்பர தரிசனம் காட்டிய குருவே

சிதம்பர தரிசனம் காட்டிய சிவ
பகுமலர் சூட்டிய பரம குருவே. - சிதம்பர

நிகழ முன்னாமல் நினைந்திடச் செய்தே
இதய நடமிடும் என்னருட் குருவே. - சிதம்பர

பதமொன்றும் வேண்டிடன் பணிந்திடல் வேண்டும்
பகுமலர் நாளும்நான் பாடி யாடியே. - சிதம்பர

அன்னையிற் பெரிதும் அன்புடை அரகே
உன்னை மறந்தொரு கணமும் வாழேன். - சிதம்பர

என்னை இங்கினும் இடர்பட விடாமல்
மன்னா மாதவா மாறா தருள்வாய். - சிதம்பர

பொன்னம் பலத்துப் புனிதனும் நீயே
மன்னிய கலம்பக வாசனும் நீயே - சிதம்பர

துன்னிய மருள்கெடத் தூக்கிய திருவடி
சென்னியில் வைத்தெனை யானாவ தென்றோ - சிதம்பர

பட்டது போதும் பரம சுகம் பெற
அட்டனை ஆண்டநாள் அரகர சிவசிவ. - சிதம்பர

-வினரித்தனை-

சித்தத்தில் திகழும் எங்கள் குருநாதன்

மென்தென்றல் தொடரும் விட்டும் இதழ் தரும் பச்சைக் குடையாய்ப் பரந்த உயர் மர நீழலில் ஓலைவேய்ந்து, சாணி கொண்டு மெழுகி மிகத் தூய்மையாகச் சிறு திண்ணைகளுடன் சின்னஞ் சிறியதொரு பூங்குடி. அதன் நடுநாயகமாக யோகர்கட்கெல்லாம் நாயகன் எம் யோகசுவாமிகள் வெண்சடாமுடியும் வெண் தாடியும் திருநீற்றுத் திருமேனியுமாய் வீரசாந்தம் நிலவ காட்சிக்கெளியனாய் வீற்றிருக்கின்றார். சிவப்பரம்பொருளே எம்மையெல்லாம் உய்விக்க அழியும் மானிடச் சட்டை சாத்தி வந்தது. அதுவே எம் குருபரன் யோகசுவாமிகள்.

இத்துணைப் பெருமை மிக்க எம் சுவாமிகள் மக்களுக்காய், மக்களுடன் வாழ்ந்து, குடையும் கையுமாக நடந்து, ஒற்றைத் திருக்கல், கார் என வண்டிகளில் சென்றும் தன் அன்பர்களைப் பார்த்துத் துயர்துடைத்தும் வாழ்வளித்தமை யாழ்ப்பாண மக்கள் செய்த பெருநிதியமே!

இவ்வருள் நிதியம் பெற்ற பல யாழ்ப்பாணக் குடும்பங்களில் எம்குடும்பமும் ஒன்று. எமது பெற்றோர் தாம் புதிதாய்க் கட்டிய இல்லத்துக்குச் 'சிவநிலையம்' என்று பெயர் பொறித்திருந்தார்கள். அது சுவாமிகளது சொற்படி சூட்டிய பெயரே. இவ்வில்லத்துப் பூசை அறையிலே சுவாமிகளது படத்தை எழுந்தருளுவித்து நித்தமும் பூசித்துவருவோம். விசேட நாட்களில் நிவேதனம் செய்து வழிபடுவோம். எங்களது இச்சிறிய வழிபாடு எங்களைப் பெரும் அருள் வெள்ளத்துள் தீர்த்த நீராட்டியது.

இவ்வில்லத்துக்குச் சுவாமிகள் அவ்வப் போது வருவார். நான் விளையாட்டுப் பிள்ளையாய் இருந்தவேளையில் சுவாமிகளது திருவடிகள் வீதியால் வருவது தெரிந்ததும் ஓடிச் சென்று படலையை அகலத்திறந்து அவர் வருவதற்கு வழிவிட்டு நிற்பேன். சுவாமிகள் என் முதுகில் தட்டி "படிக்கிறாயா நல்லாய்ப்

இஃது சுவாமிகளது பழவடியாரான திருமதி சுகிதேவி கந்தையா அவர்கள் பவளவிழா மலரின் பொருட்டு அனுப்பிய கட்டுரையின் சுருக்கம்

படி" எனக் கூறுவார். ஒருநாள் நான் அவ்வாறு படலையைத் திறந்து நின்றவேளையில் சுவாமிகள் சிறுசிரிப்புடன் "கறுப்பு நாய்க்குட்டி ஏன் என்னைக் கண்டதும் வாலாட்டவில்லை. மறந்து விட்டாயா?" என்று கேட்டார். நானும் சிறு பிள்ளைத்தனமாய் "நேற்று ஐயா என் வாலை ஓட்ட நறுக்கிவிட்டார். இல்லாத வாலை எப்படி ஆட்டுவது சுவாமி" என்றேன். அப்பொழுது சுவாமிகள் உதிர்த்த சிரிப்பு 'அண்டம்' அதிரும்படியாயிருந்தது. அச்சிரிப்பு "பார் நான் அவனை என்ன செய்கின்றேன்" என்ற பொய்க்கோப வசனமும், குடையை நீட்டிக்கொண்டு உள்ளே பாய்ந்தோடும் செல்ல ஓட்டமுமாகத் தொடர்ந்தது. நெஞ்சக் கிழியில் படமாய்ப் பதிந்த இத்தித்திக்கும் நினைவை நினைக்க நினைக்க இவர் ஒரு மோன ஞானியா? ஆட்டங்கள் காட்டியும், ஆனந்தமாயக் கதை பேசியும் அளவளாவி மகிழும் உல்லாச விநோதனா? கோகுலத்துச் சின்னக் கண்ணனா என்றெல்லாம் எண்ணத் தோன்றுகிறது.

நான் பீ.ஏ. பரீட்சைக்காக ஆயத்தப் படுத்தும் நாட்களில் "சமஸ்கிருதமும் படிக்கிறாயா" என்று கேட்பார். "ஓம் சுவாமி" என்றதும் 'படி படி' என்று ஊக்குவிப்பார். கூடவே, 'ஆனால் பூசை செய்யப் புறப்படாதே. ஒருத்தருக்கும் விளங்காது' எனப் பலமாகச் சிரிப்பார்.

ஒரு நாள் "இங்கை யார் சுகிதேவி தியாகராசா" என்று கேட்டுக்கொண்டே படியேறிவந்தார். நாங்கள் மௌனமாக நின்றோம். பின் என்னைப் பார்த்து "எனக்குத் தெரியாமல் சிறுகதை எழுதிப் பரிசு பெறுகிறாயாமே? இனித் திருக்குறளைத் தலைப்பாகக் கொண்டு சிவதொண்டனுக்குச் சிறுகதை எழுது" என்று கூறினார்கள்.

சிறுகதை எழுதுதற்கு ஊக்கம் அளித்தாலும் மேடைப் பேச்சுக்கு ஊக்கமளிக்கவில்லை. இச்சந்தர்ப்பத்தில் சுவாமிகள் கூறியவற்றை அவர் வாய்மொழிகளிலே எழுதத் தோன்றுகிறது.

"நீ சிங்கம் போல் கர்ச்சிக்க மாட்டாய். நீ மியவ் மியவ் பூனைக்குட்டி. விவேகானந்தன்

கர்ச்சித்தான் பார் அமெரிக்காவில். உலகம் நடுநடுங்கியது. அவன் தான் மனிதன். அவன்தான் சமயத்தை அறிந்தவன்.”

இவ்வாறு கூறிய சுவாமிகள் ஒரு சிறுநூலை நீட்டி அனை “உரத்துப்படி” எனக் கூறினார்கள். அதில், “Awake, arise stop not until the goal is reached. (எழுமின், விழிமின். இலக்கை எய்தும் வரையில் இடையில் தங்காதே” என்று வாசித்த இடத்தில் “விவேகானந்தன் சொல்கிறது தான் சரி. Stop not – you stop not studying” “இடையில் நிறுத்தாதே.” (உனது படிப்பை இடையில் நிறுத்தாதே) என அறிவுறுத்தினார். பின்னர் இரண்டு நாட்களுக்குள் இப் பேச்சைத் தமிழிலே எழுது. நடராசா (K.K. நடராசன், சிவதொண்டன் ஆசிரியர்) வந்து எடுப்பார் எனக் கூறிச் சென்றார்.

சுவாமிகள் திருவடிக்கலப்பு அடைவதற்குச் சில மாதங்களுக்கு முன் நடக்க முடியாத அந்நிலையிலும் எங்கள் இல்லந்தேடி வந்தார். காரில் வந்திருந்த அவரைத் தரிசிப்பதற்காகக் கணவரும் நானும் மூத்த பாலகனையும் தூக்கிக் கொண்டு ஓடி அவர் முன் நின்றோம். சுவாமிகள் கார்க் கதவைத் திறந்து குழந்தையைப் பார்த்துப், “பூப்போல் இருக்கிறான்” எனக்கூறி அன்பாய்த் தடவி “இன்பப் பயிர் ஓங்கி வளர் நாடெங்கள் நாடே” எனப் பாடியருளினார். இன்றும் உளம் குளிரும் கருணை மழையில் நனைந்த கணம் அது.

சுவாமிகள் எங்களில் ஒருவராகவே எங்களோடு மிகச் சகசமாகப் பழகிய சௌலப்பியம் எண்ண எண்ணப் பெருவியப்பையும் அதே வேளை கூச்சத்தையும் தருகிறது. உணர்ந்தார்க்கும் உணரவொண்ணாத் தேவதேவனோ சாமானியரான எங்களுடன் சகசமாகப் பழகினார்! அபிடேக அலங்காராதிகளுடன் பூசிக்க வேண்டிய மூலமூர்த்தத்துடனா கிடுகிடென்ற நடுக்கத்துடன் கிட்ட நெருங்குவதை விட்டுக் கூச்சமின்றித் தொட்டும் அழைந்தும் திரிந்தோம்!

கூவியழைத்தால் குரல் கொடுத்து ஓடி வந்த எம்குருபரன் காலடி பட்டு உயிர் பெற்றெறளாத குடும்பங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் அன்று இல்லையென்றே சொல்லலாம். ஒவ்வொருவருக்கும் சொல்லப் பல கதைகளுண்டு. அவரவர் கூறக்கேட்போம். எம்குடும்பத்தைப்

பொறுத்தவரை (தியாகராசா) குருபரன் அன்பைப் புகட்டித் தன் ஆடலைக் காணவைத்தார். அருவமும் காட்டி, உருவமும் காட்டி அண்டத்திற் கப்பாலுள்ள தன்மையும் காட்டி வைத்தார். இதனால் எந்தையும் தாயும் மகிழ்ந்து குலாவி வாழ்ந்தனர். குருபரன் திருநோக்கால் பல்வேறு பிரச்சினைகளை எதிர்கொண்டும் என் கணவரும் நானும் பாய்ந்து ஓடிவரும் வெள்ளப்பெருக்கிலும் நிமிர்ந்தெழும் தண்டுடைத் தாமரையானோம். எம்முன்று புதல்வர்களும் கடலில் தத்தளித்து இவர் பத்மபாதம் புணையாகக் கொண்டு அறலாண்டிக் சமுத்திரக் கரையில் எழுந்து நின்று இன்று சீரும் சிறப்புமாக வாழ்கிறார்கள்.

சுவாமிகள் எங்கள் இல்லத்துப் பூசையறையில் வீற்றிருந்து எங்கள் பூசனையை உகந்து கொண்டே எங்களுள் ஒருவராய் எங்களோடு சகசமாகப் பழகிய திறத்தால் எங்கள் உள்ளத்தில் ஒரு கருத்தை நன்றாகப் பதித்து விட்டார். அதாவது ‘நான் உங்களோடு கூடவே இருக்கிறேன்’ என்பது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்தபோது மாத்திரமன்று அறலாண்டிக் சமுத்திரத்திற்கும் அப்பால் இந்நாட்டில் உறையும் போது கூட சுவாமிகள் எங்களோடு கூடவே உறைந்து அருள் சுரப்பதைத் தெளிவாக உணரமுடிகிறது. சுவாமிகள் நடமாடித்திரந்த காலத்தைப் போன்றே இன்றும் எங்களோடு எங்கள் பிள்ளைகளின் தலையைப் பரிவோடு தடவி முதுகில் தட்டிக் கொடுப்பதை உணரமுடிகிறது. சொல்லப்போனால் சுவாமிகள் நடமாடித்திரந்த காலத்தில் அவர்களது ஆச்சிரமத்துக்குச் சென்றபோதோ அல்லது அவர்கள் இல்லத்திற்கு எழுந்தருளியபோதோ தான் அவரது தரிசனத்தைப் பெறமுடிந்தது. இப்பொழுதோ எனின் எப்பொழுதும் தரிசனமே என்று சொல்லும் படியாயுள்ளது. எங்களுக்குத் தெரிந்த சுவாமிகளின் அன்பாளர்கள் பலரும் கூட இதே உணர்வினைத் தித்திக்கத் தித்திக்கக் கூறுகிறார்கள். ஆதலினால் சுவாமிகள் அரியதிலரிய அரியோனாக இல்லாமல் எளியதில் எளிய எளியோனாய் எங்களெல்லோருடனும் கூடவேயுள்ளார். அதனால் எம்சிந்தை தடுமாறவில்லை செல்வக்குருநாதா. ஏனெனில் நீயோ “நிலந்தன்மேல் வந்தருளி நீழ்கழல்கள் காட்டி நாயிற் கடையாய்க் கிடந்த அடியேற்கு தாயிற் சிறந்த தயாவான தத்தவன்” ஆனாய்.

~~~~~

ஞானமென்பது ஈசன்மேலன்பு

(சென்ற இதழ்க் தொடர்ச்சி)

தோத்திர பாராயணத்தின் போது பகவான் வேறொரு முறையில் தமது அருளை வெளியிட்டு என்னை ஊக்குவித்ததை இப்போது கூறுகிறேன். ஒருமுறை அவர்முன்

விச்ச தின்றியே விளைவு செய்குவாய்
விண்ணும் மண்ணகம் முழுதும் யாவையும்
வைச்சு வாங்குவாய் வஞ்சு கப்பெரும்
புலைய நேணையுள் கோவில் வாயில்
பிச்ச னாக்கினாய் பெரிய அன்பருக்
குரிய னாக்கினாய் தாம் வளர்த்ததோர்
நச்சு மாமர மாயீ னும்கொலார்
நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே.

-ஆனந்தாதீதம்-திருச்சதகம் 96

என்னும் திருவாசகப்பாடலைப் பாடிக்கொண்டிருந்தேன். “நச்சு மாமர மாயி னும் கொலார்” என்று நான் பாடியவுடன் பகவான் “நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே” என்று கூறி முடித்தார். இறுதியடியின் அப்பகுதியை நான் தடுமாறிய நிலையில் பகவான் அதனைக் கூறி எனக்கு உதவ முற்படவில்லை. ‘நீ ஏன் இப்பாடலைப் பாடுகிறாய் என்பதை நான் அறிவேன். நீ என்னிடம் கூற விரும்புவது அவ்வரியில் தான் உள்ளது. அதனை நான் அறிவேன்’ என்று குறிப்பாக எனக்கு உணர்த்துவது போல் நானும் அங்ஙனே உடைய நாதனே என்றார்.

திருவாசகத்தினின்று ‘அருட்பத்து’ ப்பகுதியைப் பகவான் முன் அடிக்கடி பாடுவேன். ஆரம்பகாலத்தில் நான் அதனைப்பாடும்போது ஒருமுறை பகவான் என்னிடம் ‘அதெந்துவே’ ‘அஞ்சேல்’ என்றும் பொருள் கொள்ளலாம் என்று நினைவுறுத்தினார். ‘அது என்ன?’ என்று அருளுடன் கேட்பதாகவும் பொருள் கொள்ளலாம். நான் பாடிய முறை முதலில் கூறிய பொருளை நான் அறிவேன் என்று கருதும்படி இருந்ததால், பகவான் அப்பொருளை எனக்கு நினைவுறுத்தினார். இது போலவே,

“இல்லறத்தான் அல்லேன் இயற்கைத் தறவியல்லேன்
நல்லறத்து ஞானியல்லேன் நாயினேன் ~ சொல்லறத்தின்

நன்றி: தேவாராஜ முதலியார் (2004) தாயும் நீயே தந்தையும் நீயே

ஒன்றேனும் இல்லேன் உயர்ந்ததிருப் போரூர
என்றேநான் ஈடேறு வேன்”
என்னும் திருப்போரூர்ச் சந்நிதிமுறைப்பாடலை பாடும் போது உயர்ந்ததிருப் போரூர என்றே நான் ஈடேறுவேன்? (நான் ஈடேறுவது எந்நான்?) என்று நான் பொருள் கொண்டு பாடுவது தெளிவாகத் தெரிந்தது. இதைக்கேட்ட பகவான் என்னிடம் “உயர்ந்ததிருப் போரூர என்று உன் திருநாமத்தைக்கூறியே நான் ஈடேறிவிடுவேன் என்றும் பொருள் கொள்ளலாம்” என்றார்.

தமிழ்ப்பாடல் பாராயணத்தைப்பற்றி கூறுங்கால் பகவான் அடிக்கடி மேற்கோளாகக் காட்டி அடியார்களைக் கவனமாகப் படிக்கும் படி கூறிய பாடல்களைக் குறிப்பிடுவது பலருக்குப் பயன்படும். திருவாசகத்தில் சிவபுராணத்தைப் போற்றிப் புகழ்ந்திருக்கிறார். ஒருமுறை என்னிடம் “இதனைப் பத்துப் பேர் ஒன்று சேர்ந்து இசைத்தால் எவ்வளவு நன்றாக இருக்கும்!” என்று கூறினார். ஆன்மானுபவத்தின் பரமானந்தத்தை எனக்கு விளக்கமுயன்ற போது திருவண்டப்பகுதி வரிகள் 149 முதல் 182 வரை படித்துக்காட்டினார். இதைப்பற்றி மற்றுமொரு முறை கூறும் போது திருக்கோத்தும்பியில் தினைத்தனை உள்ளதோர் என்னும் பாடலைப் படித்துக் காட்டினார். பகவான் கண்ணார் அமுதக் கடலே போற்றி (போற்றித் திருவகவல்) ‘கண்ணாரமுதமுமாய் நின்றான் கழல்பாடி’ (திருவெம்பாவை) என்னும் திருவாசக அமுத மொழிகளின் உட்பொருளைப் பெரிதும் பாராட்டினார். கோயில் திருப்பதிகத்தில் ‘இன்றெனக்கருளி’ எனும் ஏழாவது பாடலையும் அதில் வரும் ‘சென்று சென்று அணுவாய்த் தேய்ந்து தேய்ந்து ஒன்றாம்’ என்னும் பகுதியையும் ‘தந்தது உன்தன்னை’ எனும் பத்தாம் பாடலையும் அடிக்கடி குறிப்பிட்டார்.

ஒருமுறை கந்தர் அனுபூதி கந்தர் சஷ்டி கவசம் ஆகியவை பற்றி அவரிடம் பேசிய போது பலர் அவற்றைத் தினந்தோறும் பாராய-

ணம் செய்வதைப் பற்றிக் குறிப்பிட்டேன் அதற்கு அவர் “அவற்றைப் பாராயணம் செய்வதால் நிறைவேறுவன எவ்வளவு என்று தெரியுமா!” என்று குருபர குணதர நிசிசர என்னும் பாடலில் வரும் ‘அறிவை அறிவது பொருளென அருளிய பெருமானே’ என்னும் பகுதியை அடிக்கடி குறிப்பிடுவார். ‘அதலசே-னாராட’ என்னும் பாடலைக் கூறும்போது முருகப்பெருமான் அருணகிரியாரின் வேண்டு கோளுக்கிணங்கிக் பிரபுதேவராயனுக்குக் கம்பத்தில் காட்சியளித்ததையும் குறிப்பிட்டதுண்டு. ‘நீலங்கொள்மேகத்தின் மயில்மீதே’ என்னும் திருப்புகழ்ப் பாடல் பகவான் பக்தர்களுக்கிடையில் மிகவும் பிரசித்தி பெற்றது. திருமணமாக விரும்பும்பெண் தன் கோரிக்கை நிறைவேற இப்பாடலைப் பாராயணம் செய்து பகவானைப் பிரார்த்திப்பது பகவான் பக்தர்களிடையில் நிலவும் அனுபவ சித்தமான வழக்கம். ஒருமுறை பகவான் இப்பாடலின் பொருளை எனக்கு விளக்கினார். இப்பாடலில் ‘வேல்கொண்டு வேலைப்பண் டெறிவோனே; வீரங்கொள் சூரர்க்கும் குலகாலா; நாலந்த வேதத்தின் பொருளோனே; நானென்று மார்தட்டும் பெருமானே’ என்னும் இறுதிப்பாதிக்கு பகவான் அளித்த மறைபொருள் விளக்கம் அசாதரணமானதும் மிக முக்கியமானதுமாகையால் அதனை இங்கு தருகின்றேன்: “அருள் என்னும் வேலாயுதத்தால் அடியார் பிறவிக்கடலை வற்றச் செய்பவனும் ஆற்றல்மிகு ஐம்புல அரக்கர்க்குக் குலவரியாய் அவர்களை அழிப்பவனுமாகிய நீ, நானே நான்கு வேதங்களின் பொருள் என்பதை விளக்க நான் நான் என்று எல்லோர் இதயங்களிலும் எப்போதும் ஸ்புரித்துக் கொண்டிருக்கிறாய்.”

‘எழுகடல் மணலை’ என்னும் திருப்புகழில் ‘கமுகொடு நரியும் எரி, புவி, மறலி கமலனுமிகவும் அயர்வானார்’ என்னும் அடியைப் பாடியபோது பகவான் இவன் “கமுகுகளுக்கும் நரிகளுக்கும் யமனுக்கும் பிரம்மனுக்கும் வக்காலத்து வாங்குகின்றான்” என்று பலமுறை கூறியிருக்கின்றார்.

தேவாரப் பதிகங்களையும் பகவான் சந்தர்ப்பம் வாய்த்தபோதெல்லாம் குறிப்பிடுவது வழக்கம். தேவாரம் அருளிய மூவர்பாலும் பகவான் பெரு மதிப்புக் கொண்டிருந்தார்.

அவர்கள் அருளிய பதிகங்களையும் போற்றினார். எனினும் புகழ்பெற்ற மூவருள் திருஞானசம்பந்தரை இறையருளின் மிகச்சிறந்த வெளிப்பாடாகப் பகவான் கருதியதை நான் கவனித்தேன். சம்பந்தர் தம்பதிகங்களில் அடிக்கடி திருவண்ணாமலையைக் குறிப்பிடுவதை பகவான் சுட்டிக்காட்டினார். “எத்தகைய நம்பிக்கையுடனும் அதிகாரத்துடனும் தம் பாடல்களைப் பாடுபவர் உய்வடைவார்கள் என்று கூறுகிறார் பார்த்தீர்களா! * அவர் சிவகுமாரர் அல்லவா?” என்று சம்பந்தரைப்பற்றி சிலமுறை கூறியிருக்கிறார்.

மான் னேர்வீழி மாத ராய்வழு
திக்கு மாபெரும் தேவிகேள்
பானல் வாயொரு பாலன் ஈங்கிவன்
என்று நீபர்வு எய்திடேல்
ஆனை மாமலை ஆதி யாயஇ
டங்க எல்பல அல்லல்சேர்
ஈனர் கட்டுளரி யேன லேன்தீரு
ஆல வாயரன் நிற்கவே

என்னும் பதிகத்தை முதன்முறையாகப் பகவானிடமிருந்தே நான் அறிந்து கொண்டேன். பாண்டிமாதேவி மங்கையர்க்கரசியார் சமணரை வாதில் வெல்ல ஞானசம்பந்தரை பாண்டி நாட்டுக்கு அழைப்பித்ததையும் அதன் படியே சம்பந்தர் பாண்டி நாட்டுக்கு எழுந்தருளிச் சமணரை வாதில் வென்றதையும் பகவான் என்னிடம் கூறினார்.

சம்பந்தரை ஏழே வயதான பாலகனாக இருக்கக் கண்ட மங்கையர்க்கரசியார் நூல்வல்ல எண்ணற்ற சமண முனிவர்களை அவர் எவ்வாறு வாதில் வெல்லமுடியும் என்று அஞ்சினார். அப்போது சம்பந்தர் அரசியைத் தேற்றும் முகத்தால், ‘என்னைப் பாலன்’ என்று எண்ணி நீ பரிவெய்திடேல்; ஆலவாயரன் என்னுள் நிற்பதால் நான் இச்சமணர்களுக்கு எளியேன் அல்லேன்’ என்று இப்பதிகத்தைப் பாடினார். இவற்றையெல்லாம் விளக்கிய பகவான் பதிகம் முழுவதையும் பண்ணுடன் பாடிக்காட்டினார். கனக நந்தி, புட்ப நந்தி,

* ஆனசொன் மாலையோதும் அடியார்கள் வானில் அரசான்வார் ஆனை நமதே. (கோளறு பதிகம்.) அல்லலோடு அருவினை அறுதல் ஆணையே (திருவெண்காட்டுப்பதிகம்)

சனக நந்தி என்று சமணமுனிவர்களின் பட்டப்பெயர்களை சம்பந்தர் அடுக்கிக் கூறும் பாடலைப் பாடும் போது பகவான் சிரித்துக் கொண்டே பாடினார். இப்பதிகத்தைப் பற்றி மேலும் பேசுகையில் பகவான் “சம்பந்தர் எப்படி இவ்வாறு அச்சமில்லாமல் தீர்த்துடன் இருக்கமுடிந்தது? அவரே ஒவ்வொரு பாடலின் இறுதியில் கூறுவது போல் ஆலவாயரன் அவருள் நின்றதால் தான்” என்று என்னிடம் கூறினார்.

தாயுமானவர் பாடல்களுள் ‘ஆகார புவனம்-சிதம்பரரகசியம்’ பகுதியை அடிக்கடி பரிந்துரைத்தார். ....

தாயுமானவர் பாடல்களில் ஒரு சொல் என்பது அடிக்கடி வருகிறது. (உதாரணமாக ‘கருணாகரக்கடவு’ளில் 4ஆவது பாடல், ‘ஆனந்தக் களிப்’பில் 4வது பாடல்) அதன் பொருள் யாது என்று நான் பகவானை வினவியதற்கு அவர் அது ‘சும்மா இரு’ என்பதைக் குறிப்பதாகச் சொன்னார்.

தமிழ்ப் பாராயணத்தில் பகவான் என்னை ஊக்குவித்து மகிழ்வித்த பிறிதொரு முறையையும் இங்கு நன்றியுணர்வுடன் கூறக் கடமைப்பட்டுள்ளேன். பகவான்முன் நான் பாடிய பக்தசிகாமணிகளின் மணியான தமிழ்ப் பாடல்களுள், ராமலிங்க வள்ளலாரின் பின்வரும் திருவருட்பாவும் ஒன்று.

தடித்தவோர் மகனைத் தந்தையீண் டடித்தால்
தாய்உடன் அணைப்பாள்தாய் அடித்தால்
பீடித்தொரு தந்தை அணைப்பன்இங் கெனக்குப்
பேசிய தந்தையும் தாயும்
பொடித்தீரு மேனி அம்பலத் தாடும்
புனிதநீ ஆதலால் என்னை
அடித்தது போதும் அணைத்திடல் வேண்டும்
அம்மைஅப் பாஇனி ஆற்றேன்.

மேலும், பல வருடங்களாக நான் பகவானுக்கு எழுதிய எல்லாக் கடிதங்களிலும் அவரிடம் தெரிவிக்க விரும்பியதை ஆங்கிலத்தில் எழுதினாலும் அவரை “அம்மைஅப்பா” என்று தமிழில் விழித்தும், இறுதியில் ‘ரமணசேய்’ என்று தமிழில் கையொப்பம் இட்டும் எழுதி

வந்தேன். பகவானை எனது தாய் தந்தையாகப் பாவித்து அவர் அன்பையும் அரவணைப்பையும் வேண்டி, ஒரு குழந்தைபோல் அவரை அணுகுவதே எனக்குப் பிடித்தமான முறையாக இருந்ததால் இவ்வாறு செய்தேன். அவர் முன் யாராவது பாடிய பாடல்களில் ‘அம்மைஅப்பா’ என்னும் தொடர் வந்தபோது பகவான் முன்முறுவலுடன் என்னை நோக்குவார். முற்-கூறிய வள்ளலார் பாடலையும் ‘அம்மையப்பா’ எனும் தொடர் வரும் ‘அத்தருணம் அபயம் கொடுத்தாய்’ எனும் கீர்த்தனையையும் பகவான் முன் பக்தர்கள் பலர் பலமுறை பாடியதுண்டு; அப்போதெல்லாம் இத்தொடரைக் கேட்டவுடன் பகவான் தம் அருட்பார்வையை என்பால் திருப்பாமல் இருந்ததில்லை. பகவானை அறியாதவர்களுக்கு இது ஒரு அற்பமான விசயமாகத் தோன்றலாம். ஆனால் தெய்வ குருநாதனாகிய பகவான் தகுதியற்ற இந்த எளியனையும் பொருட்படுத்தி, தம் அருள் நோக்கத்தை என்பால் செலுத்திய பேறு, யான் பெற்ற பெருமிதமும் பேருவகையும் சொல்லுக்கடங்கா. ஒரு சமயம் (7- 7- 1946 அன்று) நான் காலை 9.45க்கு ஹாலுக்குள் நுழைந்தேன். அச்சமயம் பகவான் பக்தர் ஜானகி மாதாவும் நடராஜன் அவர்களும் (பின்னர் சாது ஓம்) பகவானைத் தரிசிக்க வந்திருந்தனர். நடராஜன் ‘மாதாதாசன்’ என்ற பெயரில் ஜானகி மாதா வெளியிட்ட ‘அருள்’ என்ற பத்திரிகைக்கு ஆசிரியராக இருந்தார். இதற்கு முன்தினம் நடராஜன் தான் பகவான் மேல் இயற்றிய சில பாடல்களை பகவான் முன் பாடி இருந்தார். நான் ஹாலுக்குள் நுழைவதற்கு முன் மேலும் சில பாடல்களைப் பாடியிருக்கிறார். நான் நுழைந்தவுடன் பகவான் என்னிடம் “என்னை ‘அம்மையப்பா’ என்று விளித்து மேலும் சில பாடல்களை இன்று இவர் பாடினார். இது உனக்கு மிகவும் பிடித்தமான சொல் ஆதலால் நீ இங்கு இருக்கிறாயா என்று பார்த்தேன்; ஆனால் அப்போது நீ இங்கு இல்லை” என்று என்னிடம் கூறினார். அதன் பின்னர் நான் அப்பாடலைப் பெற்றுப் படித்துப் பார்த்தேன் பகவான் அருள் விளையாட்டான இவற்றைக் கண்டுகளித்த நாங்கள் எவ்வளவு பேறு பெற்றவர்கள்!

கடவுள் நன்றியுள்ளவர்

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

(ஓர் ஏழை வேதாந்த முனியின் சீர்மைபொருந்திய மகளான கிரிஸில்டாவை மணந்த அரசன் தம்மினத்தவரிடையே எழவிருந்த கிளையுத்தத்தைத் தடுக்கும் பொருட்டுத் தனக்குப் பிறந்த ஒரு பெண்குழந்தையையும், இரு ஆண்குழந்தைகளையும் கொண்டு ஈற்றில் புதுமணம் புரியக் கருதி கிரிஸில்டாவையும் அவளது பிறந்தகத்திற்கு அனுப்பி விட, அவளும் கோணுதலினிற் சீ சென்று விட்டாள். ஒரு நாள் அவளைத் தேறுதல் செய்யக் கருதி அவளது குடிசைக்குச் சென்ற அரசன் அவளது மலர்ந்த முகத்தைக் கண்டு அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லத் தேவையில்லை என்று அறிந்து, அவளை அழைத்து, “என் புதிய மனைவியை எதிர்கொள்ள முடியுமா?” என்று கேட்கின்றான்.)

அவள் அதற்கு இசைந்தாள். மனப்பூர்வமாகவே உடன்பட்டாள். இவள் வந்து ஒவ்வொன்றையும் மிகவும் அன்புடனும் சிறப்புடனும் ஏற்பாடு செய்து ஒழுங்காகக் காரியங்களை நடத்தினாள். அதிகாரிகளும் அவர்களது மனைவிகளும் ஏற்பாடுகளின் அழகைக் கண்டு ஆச்சரியமடைந்தனர்.

புதிய ராணி ஒரு பெரிய சைன்னியத்துடன், மகத்தான பொன்னும் நகைகளும் சீதனமாகக் கொண்டு வரவேண்டியது என்று ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது. சிறந்த கௌரவத்துடன் பெருமையாகவே அவள் வந்து சேர்ந்தாள். அப்போது அவளை அரசன் விருப்பப்படி கிரிஸில்டாவும் மற்றுமுள்ள அரண்மனை ஸ்திரீகளும் ராஜகம்பீரமாகவே வரவேற்றனர். அரசனால் அன்புடன் போற்றப்பட்ட புதிய பெண்மணியை கிரிஸில்டா கண்டதும் அவளுக்கு முத்தங்கள் கொடுத்துக் கட்டிக் கொண்டு சந்தோஷமாக நடந்து வந்தாள். கூட இருந்த ஸ்திரீகள்-சீமாட்டிகள்-புதியராணியின் அழகைக் கண்டு அதிசயித்தார்கள்; ஆனாலும், இந்தப் பழைய ராணியின் சன்மார்க்க அழகைக்கண்டு அதிக ஆச்சரிய மடைந்தனர். புதிய பெண்மணியினோடு இரு சகோதரர்களும் வந்தனர்.

அந்தத் தேசத்து வழக்கப்படி சிறந்த பதவியிலுள்ளவர்களும் சீமாட்டிகளும் அரண்மனைக்கு வந்து பெரிய விருந்து சாப்பிடவேண்டியது அவசியம். இந்த விருந்தை கிரிஸில்டா என்ற ஸ்திரீரத்தினமே சிறப்பாக நடத்தியவள். தமது பழைய ராணி சாந்தமாயும் அமைதியாயும் இருப்பதைக் கண்டு குடிகள் வருந்தினர். அவர்களது நெஞ்சங்கள் துக்க-

மடைந்து கண்களில் நீர் ததும்பிற்று. இந்தச் சிறப்பான காரியங்களை நடத்திய பிறகு இவள் அரண்மனையை விட்டு வெளியே தன் தகப்பன் இருக்கும் குடிசைக்குப் போய்விட வேண்டியவள். ஆனால் மறுபடி ஒரு சந்தர்ப்பம் நேர்ந்தது. அவர்களுக்கெல்லாம் வந்தனம் அளித்துவிட்டு, அரசனைப் பார்த்து “மறுபடியும் எப்போதாவது யான் தேவைப்பட்டால் தாராளமாக வந்து அழைக்க வேண்டும்” என்றும், “தயங்கலாகாது” என்றும் தெரிவிக்கும் போது அந்த மிருதுவான ஸ்திரீகளது நெஞ்சங்கள் வெடித்தன. அவர்கள் கண்ணீர் சொரிந்தனர். தாங்கள் எவ்வளவு கடின முடையவர்கள் என்று வருந்தினர். அவ்விதம் வருந்தியவர்கள் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து, “அம்மா! நீர் ஒரு எளியவனுடைய புத்திரியல்ல; கடவுளுடைய புத்திரியே தாங்கள்” என்று சொல்லிவிட்டுப் பிறகு, தேசத்தைக் காப்பாற்றுவதற்காக இவள் தன் குழந்தைகளையே பறிகொடுக்கத் துணிந்த கதைகளையும் சொன்னார்கள். அப்போது புதிய ராணியும் அழ ஆரம்பித்தாள். அழுது கொண்டே அவள் இந்த கிரிஸில்டாவைப் பார்த்து, “உமது புத்திரியும் புத்திரர்களும் கொல்லப்பட்டனர். நான் இப்போது இரத்த ஆற்றைக் கடந்து கொண்டு இங்கே வந்திருக்கிறேன்”, என்றாள். பிறகு எல்லோரும் அரசனைத் தூஷித்துப் பேசினார்கள். எல்லோரும் இருக்கும்போது புதிய பெண்மணியும் ராணி கிரிஸில்டாவும் கிளம்பத் தயாராக இருந்தனர். அப்போது அரசன் எழுந்து நின்று சொல்கிறான்: “எனது உத்தியோகஸ்தர்களே! நீங்களெல்லோரும் அழுது கொண்டும் கதறிக்கொண்டும் இருக்கிறீர்கள். கிரிஸில்டாவைப் பார்த்தீர்களா! அவள்

விவேக சூடாமணி

(சாரம்)

(சென்ற இதழ்த் தொடர்ச்சி)

152. பாசத்தளையை நீக்குபவன் சடத்தினதும் சித்தினதும் இயல்புகளை உணரவேண்டும். அப்போதுதான் நித்திய அறிவானந்தத் தனிப்பொருளான மெய்ப்பொருளைக் கண்டுகளிப்பான்.

153. தேகமும் இந்திரியங்களும் வேறு. தேகத்தினுள்ளே உயிர்க்குயிராய் பாசத்தளையற்றதாய் எல்லாமாய் அவற்றோடு தொடக்கில்லாததாயிருக்கும் சித்துப் பொருள் வேறு என உணர்ந்தவனே பாசத்தளையினின்றும் நீங்கியவன். அவன் அச்சித்தே நாமரூப விகாரங்களுடன் எங்குங் கலந்திருப்பதொன்றென அறிந்து அதனுள் தான் அடங்கியிருப்பான்.

அன்மைய கோசம்

154. எமது தேகமோ சோற்றால் ஆக்கப்பட்டது. சோற்றை உண்டு வளரும். அ.தில்வழி அழியும். அது தோல், இறைச்சி, எலும்பு ஆதிப்பொல்லாப் புழுமலிப் புன்பொருள்களால் ஆக்கப்பட்டது. ஆதலின் சுத்தமற்றது. அன்றியும், பிறர்சார்பின்றிய தனிப்பொருளுமாக மாட்டாது.

155. தேகமோ யாம் பிறப்பதற்கு முன்னுள்ளதுமல்ல. இறப்பதற்குப் பின்னிருப்பதுமல்ல. இடைநடுவில் சிறு போழ்திற்குரியது. நிலலாதழியும் குணமுடையது. இளமை, முதுமை, நரை, திரை, முதலிய வேறுபாடுகளுடையது. எண்பத்து நான்கு நூறாயிரவச்ச வேறுபாடுடையது. புலனுகர்ச்சிக்குரிய தத்துவங்களினொன்று. அவ்வாறாயின் பின் அது எல்லாமாயல்லமாய்த் தான் அவற்றிற் சாராது எப்பொருள்களையும் விகாரப்படுத்தி நிற்கும் சித்துப் பொருளாமாறெங்ஙனம்? (போழ்து-பொழுது)

156. கை, கால் முதலிய உறுப்புகளுடன், தோன்றிய தேகம் ஆன்மாவல்ல. ஏனெனின், ஓர் உறுப்புக் குறைந்தழியினும் ஏனைய உறுப்புகளின் தொழில்களில் யாதும் ஊனமின்றி, ஆன்மா உடம்போடு சீவித்திருத்தலினென்க. அன்றியும், ஆட்டுபவன் ஆட்டியக்கால் ஆடும் தேகம் எவ்வாறு ஆட்டுந் தலைவனாக வர முடியும்?

157. ஆதலால், தேகத்தின் உள்ளே இருக்கும் ஆன்மா பருத்தல், சிறுத்தல், கெடல், இளமை, முதுமை, அழிதலாதியாம் விகாரங்களைப் பெறும் தேகத்தினின்றும், வேறாய் அறிவுருவாய் விளங்கியிருக்கும்.

158. தசை, எலும்பு ஆதியாம் முடைநாற்றப் பொருள்களாலாய உடம்பு எல்லாமறியும் அறிவனாய்த் தேகசம்பந்தம் இல்லாதவனாய் ஆன்மாவாவது எங்ஙனம்?

159. ஞானியொருவனே தன்னியல்பையறிந்து தானே ஓர் உண்மைப்பொருளெனக் கண்டுகளிப்பன். ஞானமில்லாதவன் எலும்பு தோல் இறைச்சி இவற்றால் ஆக்கப்பட்ட குரம்பையை யே தானென மயங்கிக்கிடப்பன். (குரம்பை-உடம்பு)

160. ஞானமில்லாதவன் தானே தேகமென நினைக்கின்றான். சாத்திரஞானி தேகமும் ஆன்மாவுங்கலந்த அவசரமே தானென நினைக்கின்றான். ஆனால், மெய்யுணர்வின் பயனாக வந்த அறிவொளி விளங்கி நிற்கும் ஞானியோ நித்தியனாயுள்ள சித்துப் பொருளையே தானெனக் கண்டு “நானே அப்பிரமப் பொருள்” என்கின்றான். (அவசரம்-நிலை)

161. ஓ, அஞ்ஞானியே! இந்தத் தேகத்தை இறைச்சி, தோல், எலும்புக்கூட்டமாகிய குடம்பையை, நீ எனப் பிறழ்வுணர்தலை யொழித்து, ஏகனாய் முதல்வனாயுள்ள சித்துப் பொருளோடு சிவோகமாகி இன்பத்தை நுகர்வாயாக. (குடம்பை-புழுக்கூடு)

162. இனி, கற்ற கல்வியின் பெருக்கால் தன்னை ஞானியெனக் கொண்ட சாத்திரஞானி, சகலவேதாகம பண்டிதனேயாயினும் தன் விபரீத உணர்ச்சியை நீக்கும்வரை வீடுபேற்றை அடைய மாட்டான்.

163. ஓ அன்பனே! உனது தேகத்தின் நிழலையும், கண்ணாடி நீர் முதலியவற்றிற் தோன்றும் உன் உருவநிழலையும் உன்கனாவிலும் எண்ணத்திலும் உதிக்கும் உருவங்களையும் எவ்வாறு உன்னினின்றும் வேறானவையெனக் கணிக்கின்றாயோ அவ்வாறே உனது தூல தேகத்தையும் உன்னினின்று வேறாகப் பார்.

164. தன்னையுந் தேகத்தையும் ஒன்றெனப் பிறழவுணர்தலே பிறப்பிறப்பாகிய துயரங்களை வருவிக்கின்றது. ஆகையால் நீ அவ்வாறு பாவனை செய்தலை நீக்கிவிடு. மனத்தாற் பாவனை செய்யுமதனை நீ யொழித்தாயானால், இனிப்பிறவாப் பெருவாழ் வெய்துவாய்.

பிராமைய கோசம்

165. பிராணன் கர்மேந்திரியங்களுடன் கூடித் தொழிற்படக் காரணதேகம், அதன் சார்பாகத் தூலதேகமும் தொழிற்படுகின்றன.

166. இந்தக் காரணதேகமோ வாயுவின் ஓர் இயக்கத்தையுடைய தாதலின் சித்துப் பொருளல்ல. இவ்வாயுவும் காற்றைப் போலத் தேகத்தின் உள்ளும் புறம்பும் திரிவதாலும், சித்துப் பொருளின் சார்பாக இருக்கின்றதாலும், தன் சுகதுக்கங்களைத் தானறிந்து கொள்ளுமாற்றல் இன்மையானு மென்க.

மனோமய கோசம்

167. ஞானேந்திரியங்களும் மனமும் கூடிய விடத்து மனோ மயகோசம் பிறக்கும். இதுவே அகங்காரத்தை விளைவிக்கும். நாமரூப பேதங்களை விளைவிக்கும் சக்திவாய்ந்ததும் இதுவே. இது மேற்கூறிய பிராண இயக்கத்தைத் தன்னுள் அடக்கித் தான் மேலாக விளங்கி நிற்கும்.

168. மனோமயகோசமாகிய ஓமாக்கினியில் ஞானேந்திரியங்களாகிய ஞான குரவர்கள், ஆசைகளாகிய ஓமவிறகையிட்டு இந்திரியங்களால் நுகரப்படும் இன்பதுன்பங்களாகிய ஆகுதிப் பொருள்களை யீந்து, அவ்வக்கினியைச் சுவாலிக்கச் செய்ய, அதினின்றும் இம்மாயப் பிரபஞ்சந் தோன்றும்.

169. மனத்தின் வேறாக அவித்தை என்பதொன்றில்லை. இதுவே பிறப்பிறப்பைக் கொடுக்கும் பந்தத்தளை. இந்தப் பாசத்தின் வலியையடக்கினவனே எல்லாம் வென்றவனாவான். அன்றி அது தலையெடுத்து நிற்பின் பந்தங்களெல்லாம் சூழ்ந்து கொள்ளும்.

170. வெளிப்பிரபஞ்சத்தோடு யாதுந் தொடர்பின்றித் தூங்குகின்ற சொப்பன அவத்தையில், மனமே ஓர் பிரபஞ்சத்தையும், காண்பான் காட்சி முதலியவற்றையும் பார்க்கின்றது. சாக்கிரத்தினு மவ்வாறேயாம். ஆகையால் இவ்வ-

லக வியாபாரங்க ளெல்லாம் மனத்தின் ஓர் முனைப்பேயாம்.

171. கனவு தானுங் காணப்பெறாத சுழுத்தி நிலையில், மனம் யாதுஞ் சலனமின்றித் தன் குக்கும் நிலையை அடைந்தபோது, தூங்குவானுக்கு அங்கு யாதும் காணப்படாதது போல, இவ்வுலக இன்பதுன்பங்கள் பிறப்பிறப்புக்கள் எல்லாம் மனத்தாற் படைக்கப்பட்ட தோற்றங்களேயன்றி வேறல்ல.

172. எவ்வாறு மேகப்படலங்கள் காற்றால் ஓரிடத்திற்குச் சேர்க்கப்பட்டுப் பின் அக்காற்றினாலேயே சிதறடிக்கப்படுகின்றனவோ, அவ்வாறே பாசபந்தங்களெல்லாம் மனத்தாற் பார்க்கப்பட்டுப் பின் அம்மனத்தாலேயே அப்பந்தநீக்கமும் பெறப்படுகின்றது.

173. மனமானது ஒருவனைத் தன் தேகத்தினிடத்தும், மண், பெண், பொன்னாதிப் பொருள்களிடத்தும் பற்றுவைக்கச் செய்து தறியிற் கயிற்றாற் பிணிக்கப்பட்ட விலங்குபோல அவற்றால் அவனைக் கட்டுண்ணச் செய்கின்றது. பின், அந்தமனந்தானே உலகப்பற்றுக்களை யெல்லாம் நஞ்சென வெறுக்கச்செய்து, அக்கட்டுக்களினின்றும் அவனை விடுவிக்கின்றது.

174. ஆகையால் மனிதனின் பாசத்தொடக்கிற்கும் அவன் விடுதலைக்கும் மனமே காரணம். இராசத தாமத குணங்களின் வயப்பட்டு நின்றுழிப் பந்தத்தையும், அவற்றின் நீங்கிச் சக்தமான சாத்துவிககுணம் பற்றியவழி, வீடுபேற்றையும் உதவுகின்றது.

175. நித்தியாநித்திய வஸ்துவின் உண்மைகளைப் பகுத்தறியும் விவேகத்தாலும், அவ்விவேகத்தின் பயனால்வரும் துறவினாலும், தூய்மையுற்ற சாத்துவிக குணம்பற்றிய மனம் வீடுபேற்றைத் தலைக்கொள்ள விரும்பும். ஆதலால், மெய்யறிவுடையவன் இந்த விவேகத்தையும் தான் சித்து, மற்றவைகள் சுட்பொருள்கள் என்ற அனுபவத்தால் வாய்ந்த துறவையும் ஓம்பி வளர்க்கவேண்டும்.

176. ஐம்புலவேடர் ஆறலைத்துச் சூறை கொண்டு இன்பந் துய்க்குங் கானகத்தே, மனமெனுமோர் தீவாயுமுலை வாழ்கின்றது. மேல் நெறியாய செம்புலம் படருஞ் செல்வர். ஆண்டுச் செல்லாதொழிவாராக.(தீவாயுமுலை-புலி)

(தொடரும்)

மழலை

மந்திரம்

என்மீதுல் எனக்கே தீரீய ஏர்வுகாரரை

செய்யுறம்பலம்

எனளி வாகு மொளக்கீளி யாரின்மை
எனளி யுயிரிளி யாமினொரு என்னைகள்
என்னை சொழியீர்ப் பாய்ப்பறம் போம்பயல்
வெண்ணு கோழிக்கும் இன்னார். ரகனை.
தந்தைமலம்

—திருமறைமலம் நாயனார்

இன்னும் யாரும் வாகு இன்னியின்மை
என்னும் இன்யான் ஒருவன் இன்ன
என்மீதுல் உயிர்ப்பாய்ப் பறம் போம்பயல்
என்னுளே தந்தை இன்னார் ரகனை.

பொருள்: என்மீதுவையே எனக்கு யாரும் இன்னியவர் இல்லை. ஆயினும் என்னைந் இன்னியவன் ஒருவன் உள்ளான். முற்றாக வெளியே எடுத்து உள்ளே புகுந்தும் என்னுள்ளே திற்கும் இன்னியவர் இல்லை.

நான் கைக்குழந்தையெனாய் இருக்கும் ஒருவர்தில் நம்பிலும் நம் அன்னையவிர நமக்கு இன்னியவர்கள். நான் கனாரும் ஒருவர்தில் நம் அன்னை தந்தை இருவரும் நமக்கு இன்னியவர்கள். நாம் கொடுத்த காலில் திற்கும் நிலையை அடைந்ததும் நாமே நமக்கு இன்னியவர். நம்மீதும் நமக்கீழிப் பிறவெளும் இல்லை. ஆனால் எப்போதும் இன்னியவர் ஒருவர் எக்கு உள்ளார். அவர் எப்பிரயிதும் எம்மோடே உடனாயிருப்பவர். தாயாரின் கற்பத்திநிற்கும் போதும் எக்கு இன்னியா செய்பவர். எயது இதயத்தில் இன்பம்-

பொழுதும் நீய்தாதிருப்பவர். எயது உயிருக்கு உயிராய் இருப்பவர். எய்தைய எய்விதும் நன்கறிந்தவர். எய்தைய உய்க்கப்பிறே அவரது திருவாய் அவர் அன்னைமீதும் மிக இன்பம். அம்மையும் அப்பறமாவவர். அனைத்துவரும் ஆக்கிக் காத்து அழிக்தும் வலவாளர். வேண்டத்தக்கதையவர். வேண்ட முடியும் தருவார் அகலி நமக்கு இன்பம் வளர். அவர் நாம் கண்டு வணங்குதல் பொருட்டு இன்மை என்னும் திருத்தவத்திய எழுந்தருளியிருக்கின்றார். இன்னாய் போன்று நம்முள் ஆவாததிலும் வீற்றிருக்கின்றார். இன்னும் எதற்குளையோ திருந்தவக்கையில் வீற்றிருக்கின்றார். நமது முக்கிய கலத்திருக்கின்றார். நமது உள்ளிருத்து இயக்குப் பரிணாமம் அவயி.

சிறுவர்களாகிய நமக்கு மனம்பழம். தீராம்கைப் பழம் என்பன மிக இன்னியை தருவன. நம்மீது முத்திய இன்பப்பவகைகளைபும் விரும்பியுண்போம். இவ்வாறான இன்பப்புகளும் வேளை தேனுந்து முற்றைத் திருக்கவையினர் கூறார்.

நம்மீது அர்க்கவரை. தேன், மாய் நம் வலையுப்பழம். பலாய்ப்பழம் என்பனவற்றை ஒன்றாகச் சேர்த்துப் பிசாசுநெடுத்த பஞ்சு மீற்றந்ததை நிலைக்க வாயுறும்பலவா அப்பஞ்சுநீத்ததை ஓர் அளவுமீது கவையத்துச் சாப்பிடலாய் பிசாசு அது தெவீட்ட விரும்ப ஆனால் இவ்வவனை நிலைக்க நிலைக்கப் பெருகும் இன்பம் தெவீட்டாத இன்பம். ஆனால் அவ்வாய் போற்றி நமக்கு இன்பத்தைப் பெறுவேயாக

யன்முறக் கவையினும் கவையினம் சேர்ந்தவாயும் நிற்றவனை வகைப் பிறகு -- தந்தை நிலைக்கவந்த வகைப்பட்டவகை.
—தந்தையர்—

சிறுவர்கள்

நூலகம்

தண்டியபுகள் நாயனார்
 இடப்பக்கம்: நாட்டம்மிகளையு சரிவகலி ஈணகல்கத் தருக்குளர்
 தெனாந்தறும், அது பொறாது அலகாரண் மலர்ணைக் கல்லை
 பிராபெநும் ளை வாத்லவம்.
வலப்பக்கம்: தண்டியபுகள் அந்லெழர்வேலிக் குார்தின் ழுழ்கி
 ஈணிநிநிறுமும், அலகார ஈணாந்லெழ தருமாவறவம், வறழ்துத்
 தீர்க்க வற்து, அலகலி பொறாய் கலுணை அல்து ஈணிநிநிது நிராறும்.

குறுபுகத்தினம்: பங்குளிர் நாயனார் (20-03-2012)

நெச நாயனார்
 ஆங்கவர் மணதகின் செய்கை
 அரணமப் பொதுக் காக்கி
 ளங்கிய வாக்கின் பசய்கை
 உயர்ந்தஅதி செலுத்தக் காக்கித்
 தாய்குலைகத் பதாழிசின் பசய்கை
 தம்பிரான் அடியார்க் காக்கப்
 பாந்தடை உணபயின் கீழும்
 பழகிங்கொ வணலும் கிழிவாரி.

குறுபுகத்தினம்: பங்குளிர் நாயனார் (20-03-2012)

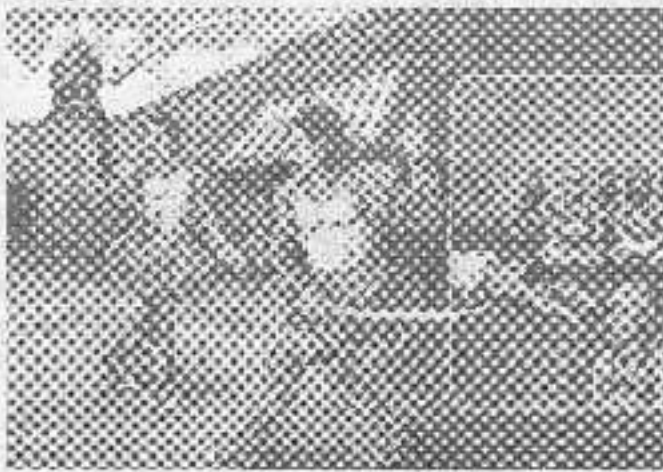

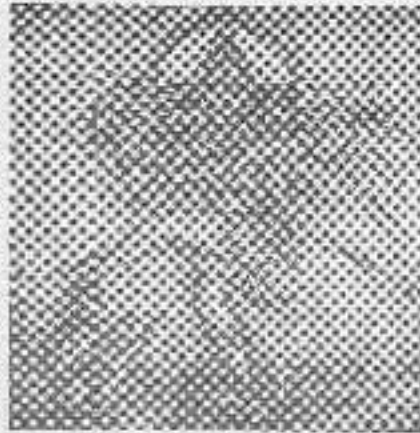
கலைநாத நாயனார்
 இடப்பக்கம்: கலாநாதி திருக்கொளர்நாக்கு நாயனார்கு ஒருண
 மணத்தினமும் புகளல் புகிநம் வலப்பக்கம்: விந்லிவகுந்
 பெறண்டர்க்குத் திருத்திவலர்மன் பவலாநாயனாயும் புகிராமம்.
ஆய அன்பர்காம் அணலதில்
 சலர்ணலர் கலாநாதிக் திருத்திவலர்
 நாய னாந்லெழும் திருப்பணி
 யாயின நாளும்அணி பொருபசய்து
 நெய் அத்திருத் தெளணிமணி
 வினாபுதுவர் விந்லிவகுத் தணைவர்க்குத்
 ளாய கலகத்திருத் தெளணிமணி
 அவர்குமைத் துணைகொறும் பயில்வப்பார்.

குறுபுகத்தினம்: பங்குளிர் திருகாநாதர (20-03-2012)

முல்லையாழ்வார் நாயனார்
 தாயனார்க்குத் தெனாந்லெழ யாரிதமம் கம்பிடம் வலல் பொது
 பிலலமம் தருவகாக்கார் பகை மலர்ணை தெனாந்லெழும்
 ளெறாழ்வார், தெனாந்லெழக் தெனாந்லெழ அலகாரண் பொலிய
 அறணம் தமக்குக் கிணக்தம் பெருமப்புகள் தெனாந்லெழ
 கிணகாரர்க்கும் தெனாந்லெழ அலகாரண் தெனாந்லெழ பொருமம்
 தெனாந்லெழ ளணைபுகளர்.
இன்ன வணகயால் பொருதிக்
 எல்லாம் ஈச அடியார்கர்
 வலலில் தெனாந்லெழ பழந்லெழப்
 கொடுத்திக் தாய பொளகமம்
 கன்னல் நறுபெய் கருதியின்பால்
 ஈணிபள் ளுறுத்த கலாநாந்லெழ
 மன்னும் அணபின் தெனாந்லெழ
 வழிதெனாந் டாற்றி வைகினார்

குறுபுகத்தினம்: பங்குளிர் புகம் (01-04-2012)

கணைக்கால் அன்றையார்

மருத்துவனை வேலையினார் ஆம்மையான மதுரையாழி
 பெருந்தருளால் பெற்றுணரக் குலவிடதான் டவத்திலவர்
 எடுத்தருளுந் தேவடிக்கீழ் வளமுக்குக் கிணறாணர
 அடுத்தருளுக்கு சீர்பரவலி ஆரளவா யினையுமா.

"அறவா ரீ அருள்பொது உன் அருளின் கீழ் நான் மகிழ்ந்து பாடி இயற்கையாகும்"
 என்ற வேண்டிய மயம்பெற்றிருக்கும் வணக்கமாய்வையார்.

குறுமுறைத்தினம்: பங்குனி 11 மகாசி (08-04-2012)

கீழைமலர்க்கரள நாயனார்

நீறுமலர்க்கரள நாயனார் வேதங்களால் அடியும் நிகழியப்பட்டிருந்த
 தீநகசுதலத்தின் மூலத்தில் அப்படியும்பின்னாயார் "அய்யு தீநகசுதலம்"
 நின்றும் பாடும்" என்று ஆனது அடியும் பகிசும் பாடித் திரும்பும்
 விண்ணு ளாரவிரும் பியெழிற் ளவரானவெ
 மண்ணு ளாரவணைக் குறும்ணைக் கருடிரா
 கண்ணு ளாரணைமக் கருணைக் கதவினைத்
 திண்ணை மாகத் திறந்தருளி வையிப்பினே.

குறுமுறைத்தினம்: சித்திரை 14 மகாசி (17-04-2012)

மண்கைபர்க்காலியார்

பெயர்நெடுகு மலர்கள் பெண் பாணியுமான்னைனாயும், பாண்டி
 நாட்டையும் உயர்ந்தும் பெருந்த பாணியுநாத வந்த பாணை-
 வாயணம் பாண்டிநகரென்பார் தெரிவினைந் பாடிப் பவ்வல்.

குறுமுறைத்தினம்: சித்திரை 14 மகாசி (21-04-2012)

திருத்தொண்ட நாயனார்

குடிப்பிவாது மகானா தம் சீரானகொணர சீராயுடன் காய் பிடிக்கல்
 கந்தை அரிபும் இவிய பெய்வை ஒதுபால். இன்னொருபால் கருவாண
 கருவார் சீரானகொண ஒதுகருகும் சிவியுமாயும் உவமையாய்பாடும்
 சுவண்ணையுடன் விண்ணில் தோன்றுகவும்.

குறுமுறைத்தினம்: சித்திரை 14 மகாசி (23-04-2012)

விறலிநிண்ட நாயனார்

நிதவாணரத் தோவாரிரிப மணி அத்தின் இந்நக்தம் திருக்கூட்டல்
 தோழந வந்து சிவமாயுது ஒதுவாது ஒதுவின் பெய்வை அந்தமந்தி
 கவாபினைனம் கண்டு "அந்தமந்தம் புகு, அவனை நிறை, சிவமாய்
 புகு" என்ற கைபீட்டி வெதுவந்து உடைய விறலிநிண்ட நாயனார்.

குறுமுறைத்தினம்: சித்திரை 14 மகாசி (27-04-2012)

சிவதொண்டன் எனும் திருமந்திரம்

பல்லவீ

தொண்டர் நாங்களே ~ சிவ

தொண்டர் நாங்களே

அநபல்லவீ

அண்டத்திற் பிண்டத்தில்

ஆண்டவனைக் காணும்

(தொண்)

சரணங்கள்

மண்டு பிணியால் வருந்த மாட்டோம்

மாதாக் கருப்பையின் மீண்டு வாராத்

(தொண்)

பண்டுசெய் வினையெல்லாம் பறந்து போச்சு

பாரி லனைத்தும் உறவே யாச்சு

(தொண்)

கொண்டுங் கொடுத்தங் குடிசுடி யீசற்கு

என்று மாளாகி எப்போதும் வாழும்

(தொண்)

வேதாந்த சீத்தாந்தம் வேறாகக் காணோம்

வீட்டு நெறியினில் நாட்டம் மிகவுள்ள

(தொண்)

சிவசிவ வென்றெந்த வேளையுஞ் சொல்லிச்

சீவன் சிவனென்று சீத்தத்திற் கொள்ளும்

(தொண்)

இருந்த இடத்தினில் எல்லாம் பார்ப்போம்

பொருந்திய வண்ணம் பூமியில் வாழும்

(தொண்)

சிவதொண்டன் எனும் திருமந்திரமானது நிட்டை-யிலே நிலைக்கச் செய்யும் பெருமந்திரம்:

சிவதொண்டன் எனும் திருமொழியைக் கேட்ட மாத்திரத்திலேயே திவ்வியமான ஓர் உணர்வு ஏற்படும். ஆனால் அவ்வுணர்வு இன்னதெனத் தேறித் தெளிய முடியாதுள்ளது. அதனால் மழலைக் குழந்தை தன் கையில் உள்ள பொற்கிண்ணத்தின் மதிப்பினை அறியாததுபோல இம்மந்திரத்தின் மகத்துவத்தை நாம் உள்ளவாறே உணர முடியாதவர்களாக உள்ளோம். சுவாமிகள் இதன் மந்திரசக்தியை உள்ளவாறு உணர்ந்தவர். அதனை அவர் ஓர் ஆற்றல் வாய்ந்த உரையில் கூறியிருக்கின்றார்.

“நாங்கள் சிவனடியார்; நாங்கள்; சிவனடியார்; நாங்கள் சிவனடியார்; நாங்கள் சிவனடியார். இது சரியை; இது கிரியை; இது யோகம்; இது ஞானம்; இது மந்திரம்; இது தந்திரம்; இது மருந்த்.

இந்தக் தியானத்தில் நிலைக்கவே நிட்டை.....

இவர் பெருமை யாவருமறியார். கற்கண்டின் இனிமை கற்கண்டை உழிவர்க்கே தெரியும்.”

ஆகவே இது பெருமை பேச அரியதோர் திருமந்திரம் இதன் மெய்ப்பொருளை அனுபவத்தில் உணர்ந்தவர்க்கே இதன் மகத்துவம் தெரியும். சுவாமிகள் அம்மகத்துவத்தைத் தெரிந்தவர். அம்மகத்துவத்தைப் பொதித்தே இக்கீதத்தின் பல்லவியைப் பாடுகின்றார்.

தொண்டர் நாங்களே ~ சிவ

தொண்டர் நாங்களே.

கடவுளை எங்கும் கண்டு களிப்பவர்:

இத்திருமந்திரத்தின் மகத்துவத்தைத் தெரிவிக்குமுகமாகச் சுவாமிகள் முதலிற் சொல்லும் வார்த்தை “சிவதொண்டராகிய நாங்கள் அண்டத்திலும் பிண்டத்திலும் ஆண்டவனைக் காண்பவர்கள்” என்பது. இவ்வுலகிலே நிற்பனவும் நடப்பனவுமான எண்ணிறந்த பிண்ட வடிவங்கள் உள்ளன. உலகம் யாவையும் அடங்கிய அகண்ட அண்டமும் உளது. பிண்ட வடிவங்கள் ஒவ்வொன்றிலும், இப்பிண்ட வடிவங்களையெல்லாம் அடக்கிய அண்டத்திலும் இவற்றின் உண்மைச் சொரு-

பமான ஆண்டவனையே கண்டுகளிக்கும் மெய்யுணர்வுடையவரே சிவதொண்டர். இவ் விளக்கத்தை முதல் வார்த்தையான அநு- பல்லவியில் கூறுகின்றார்.

அண்டத்தில் வீண்டத்தில்
ஆண்டவனைக் காணும் - தொண்டர்.

பிறவிப் பிணியால் மயங்காதவர்:

அண்டத்தில் பிண்டத்தில் ஆண்டவ-னைக் காண்பதற்கு, முதலில் தனது பிண்டக் கோலத்தின் மயக்கத்தைத் தீர்த்தல் வேண்டும். எம்மையோர் மனிதப் பிண்டமாகச் சுட்டிக் கூற வைப்பது இப்பிறவியே. ஆகவே மனித வடிவாய்ப் பிறிந்திருக்கும் பிண்ட மயக்கத்-தைக் கழைதல் வேண்டும். சிவதொண்டர் என்போர் இப்பிண்டத்தில் இருக்கும் போதே பிறவிப் பிணியால் வருந்தாதவர். இப்பிறவி தீர்ந்ததும் இனிப்பிறவாதவர். பிறவிக்கு வித்-தான வினையினும் நீங்கியவர் இவற்றை முதற்சரணத்தினும், இரண்டாம் சரணத்து முதல் வாசகத்திலும் சுவாமிகள் பாடுகின்றார்.

மண்டு வீணியால் வருந்தமாட்டோம்
மாதா கருப்பையில் மீண்டுவராத் - தொண்டர்.....
பண்டு செய் வினையெல்லாம் பறந்த போச்சு.

நாங்களெல்லாம் சிவதொண்டர் எனும் ஒரே சாதியினர்:

நீர்க்குமிழிகளெல்லாம் நீரிலிருந்தே அக்கோலங்களைக் கொண்டன. அவ்வாறே பிண்ட வடிவங்களெல்லாம் ஆண்டவனிடத்-திருந்தே அவ்வடிவங்களைக் கொண்டன. எண்ணிறந்த அலைகளென்னும் தோற்றம் கடலினின்றும் கொள்ளப்பட்டதே. அவ்வாறே அண்டத் தோற்றமும் ஆண்டவனிடமிருந்து கொள்ளப்பட்டதே. ஆகவே நாம் இந்த வாழ்வினை இறைவனிடமிருந்து பெற்றுக் கொண்டோம். இந்த வாழ்வை இறைவனுக்கே கொடுப்போம்.

ஆண்டவனென்னும் ஒரே ஆதாரத்தி-னின்றும் தோன்றிய நாமெல்லாம் ஒரே இனத்தவரே. நாம் மனிதர், தேவர், மரம், செடி, கொடிகள் என்று வேறுவேறு தொகுதியி-னராய் இருந்த போதும் நாம் செய்யும் பணி ஒன்றே. பசுக்கள், மயில்கள் என்பன போன்று பாம்புகள், சிங்கங்கள் என்பனவும் இறைபணி-யையே செய்கின்றன. மனிதர்கள் தேவர்கள்

போன்று அசுரர்களும் படைத்தவன் பணிப்-பையே செய்கின்றனர். கோயில்களிலே பூக்-காரக்குடி, சுவாமி காவும் குடி ஆதிய குடிக-ளாய்ப் பிரிந்து கடவுட் பணி செய்வது போலவே நாமும் மனிதர் தேவர், சூரியர் சந்திரர் மலை கடல் எனக் 'குடி குடி' களாய்ப் பணி செய்கிறோம். நாமெல்லாம் ஒரே தேவ-னின் குடிகள். நாங்களெல்லாம் ஒரே குடும்-பத்து உறவினர். இவற்றைப் பொதித்து வைத்திருப்பன இரண்டாம் சரணத்து இரண்-டாம் வாசகமும் மூன்றாம் சரணமும்.

பாரீ லனைத்தும் உறவே யாச்சு -தொண்டர்

கொண்டுங் கொடுத்தங் குடிகுடி யீசற்கு
என்று மாளாகீ எப்போதும் வாழும்-தொண்டர்

வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுபாவத்தினர்:

நாங்கள் குடி குடியாய்த் தோன்றும் பலபலவான கோலங்களை யெல்லாம் சிவ-பெருமானிடமிருந்தே கொண்டோம். இக்கருவி கரணங்களுடன் கூடிய பிண்ட வடிவங்-களையெல்லாம் அவர்தம் பணியாற்றவே தந்தார். இக்காய வாழ்க்கையை அவர்தம் பணியாற்றுவதற்காகவே கொண்டோம். ஆதலி-னால் அவர் பணியாற்றுதற்காகவே உயிர் வாழ்கிறோம். இவ்வாறு அவருக்கு ஆட்செய்-யும் அவரது குடிகளாகிய நாம் வேறு அவர்-வேறோ? அல்லது நாம் அவரிலும் வேறலாத-வரோ? இவ்வாறான வினாக்களைக் கேட்டுக் காலங்காலமாக வேதாந்திகளும் சித்தாந்தி-களும் வாதித்து வருகிறார்கள். நாமோ இவ்வாறான தத்துவச்சிக்கலில் அகப்படாதவர். வீட்டு நெறியிலேயே நாட்டங் கொண்டவர். திருவருளை முன்னிட்டு ஒன்றோ இரண்டோ எனும் சந்தேகம் தெளிந்தவர். "சந்ததமும் எனது செயல் நினது செயல் நானெனும் தன்மை நினையன்றி யில்லாத் தன்மையால் வேறலேன்" எனும் வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுபாவத்தினர். இவற்றைச் சுவாமிகள் நான்கா-வது சரணத்தில் பாடுகின்றார்.

வேதாந்த சித்தாந்தம் வேறாகக் காணோம்
வீட்டு நெறியினில் நாட்டம் மிகவுள்ள-தொண்டர்

சீவன் சிவன்:

வேதாந்த சித்தாந்த சமரச சுபாவத்-தைத் தெளிவுபடுத்திய சுவாமிகள் அதற்கான அநுபூதியை அடுத்த சரணத்திற் கூறுகிறார். அது அனுபவ சித்தாந்தத்தில் நிலைத்தலாம்.

சிவ சிவ வென்றெந்த வேளையும் சொல்லி
சிவன் சிவனைச் சித்தத்திற் கொள்ளும்-தொண்டர்

அநுபூதியுடன் பொருந்திய வண்ணம் வாழ்தல்:

இந்த அநுபூதி ஞானம் சிவதொண்டராசிய நமது அந்தரங்க சுபாவம். இந்த சுபாவத்தில் நிலைத்த வண்ணம் நமக்குப் பொருந்திய வாழ்வின் மூலம் தொண்டு புரிவதை நமது கடனாகக் கொண்டுள்ளோம் என்பதைச் சுவாமிகள் இறுதிச் சரணத்தில் கூறுகிறார்.

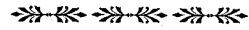
இருந்த இடத்தில் எல்லாம் பார்ப்போம்
பொருந்திய வண்ணம் யூயில் வாழும் ~ தொண்டர்

அநுபூதித் தேன் பொதிந்த ஞானமலர்:

முடிவில் பாடலை முழுமையாக நோக்குமிடத்து இந்த மாயாமாளவகௌளை கீதத்தில் ஓர் வியத்தகு கிரமத்தைக் கண்டு நயக்கக்கூடியதாக உள்ளது. அதாவது இக்கீதமானது அநுபூதித் தேன் பொதிந்ததொரு ஞானமலர் என வருணிக்கத்தோன்றுகிறது. இதன் அருபல்லவி இந்த ஞானமலரை மதுகரமான சிவதொண்டர் அணுகிச் சென்று மொய்க்கும் பாங்கில் உள்ளது. மொய்த்த

மதுகரம் தாது பிடித்து இதழைக் கிண்டி நுழையும் முதற்படி பிறவிப்பிணியின் நீங்கிச் சுட்டிறந்து நின்றலாகும். உலகமெலாம் உறவாகக் கொண்டு நாங்களெல்லாம் ஒரே சாதியினர் என்னும் உட்பகுதிக்குள் நுழைதல் இரண்டாம் படியாகும். சிவபெருமானும் சிவதொண்டரும் ஒன்றோ இரண்டோ எனும் சந்தேகம் தொலைதல் மூன்றாம் படி. மலரின் தேனுள்ள பாகத்துள் மேலும் கிண்டி நுழைதல் சீவன் சிவன் எனும் ஞானத்தில் திளைத்து அநுபூதித் தேனைப் பருகுதலேயாம். மதுவருந்திய பின் தாதுபடிந்த கோலத்துடன் பொன்னிறமாய் வருதல் போன்றது நிட்டையில் நிலைத்தவண்ணம் சிவதொண்டு புரியும் சிவதொண்டர் இயல்பைச் சித்திரிக்கும் முத்தாய்ப்புச் சரணத்தின் நயமாகும்.

இப்பொருளுணர்ச்சியுடன் இசைவல்லான் ஒருவன் இவ்வமுத கீதத்தைப் பாடுவானாயின் அஞ்செழுத்து மந்திரத்தின் பொருளுணர்ந்து குழலூதிய ஆனாயநாயனாரின் இசை கேட்கச் சுவாமிகள் நாயனாரை என்றும் தம்பக்கல் அமர்த்தியது போல் அவ்விசை வல்லானைச் சுவாமிகள் தமதருகே இருத்திவைப்பார்.

சிவதொண்டு

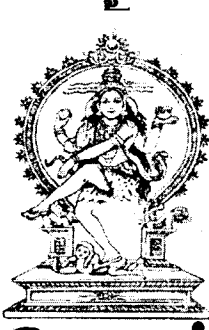
நாங்கள் சிவனடியார்கள். எங்களுக்கு ஒரு குறைவு மில்லை. சிவதொண்டு செய்வதே எங்கள் தொழில். அதற்காகவே நாங்கள் பூமியில் வாழுகிறோம். சந்திரன் சிவதொண்டு ஆற்றுகின்றது. சூரியனும் ஏனைய கிரகங்களும் அக்திருப்பணியையே செய்கின்றன. தேவர்களும் அசுரர்களும் கின்னரர், கிம்புருடர், வித்தியாதரர்களும் அப்படியே தொண்டாற்றி வருகின்றனர். அனைத்துஞ் சிவன் செயல் அவனன்றி அணுவும் அசையாது. நாம் இழந்து போவதுமொன்றுமில்லை. ஆதாயமாக்கிக் கொள்வதும் ஒன்றுமில்லை. இருந்தபடியே இருக்கின்றோம். நமக்கு ஒப்பாரும் மிக்காரும் ஒருவருமில்லை. நமக்கு இதம் அகிதம் இல்லை. மரணம் பிறப்பில்லை. வேண்டுகல் வேண்டாமை இல்லை. மண்ணாதி ஆசையில்லை. மனமான பேய் இல்லை. காலதேச வர்த்தமானம் நமக்கில்லை. நாம் அனைத்துக்குஞ் சாட்சியாக விளங்குகின்றோம்.

ஓம் தத் சத் ஓம்

நாங்கள் சிவனடியார்கள். எங்களுக்கு ஒரு குறைவுமில்லை. சிவதொண்டு ஆற்றுவதே எங்கள் தொழில். அதற்காகவே நாம் உயிரோடிருக்கிறோம். உண்பதும் உறங்குவதும் அதற்காகவே. எத்தொழிலைச் செய்தாலும் ஏதவத்தைப் பட்டாலும் எல்லாம் அதற்காகவே செய்கிறோம். நமக்கு ஆதியுமில்லை அந்தமுமில்லை. பிறப்புமில்லை இறப்புமில்லை. நாம் விளையாட்டுக்காகினும் பிறர் பொருளைக் கவிரோம். பிறர்வசை உரையோம். எல்லாஞ் சிவன்செயலென்பதை மறவோம். பசித்தாற் புசிப்போம். பிறர்செய்யும் நிர்ரீர்த்தையாவது கிருபையையாவது பொருளாகக் கருதமாட்டோம். எப்பொழுதும் தூய்மை உடையோம். துன்பத்திலும் இன்பத்திலும் கவலை அடையோம். முழுதும் உண்மை.

ஓம் தத் சத் ஓம்

-நற்சிந்தனை-

சிவதொண்டன்

கர-நந்தன ஹ் (2012) மாசி-சித்திரை மீ (3-4)

தன்னை அறிதலே சற்குருபூசை

“தன்னையறியத் தனக்கொரு கேடிலை என முன்னைப்பெரியோர் மொழிந்தனர்.” சுவாமிகளும் “தன்னையறிதலே தலையானோர் கடமை” எனக் கூறினார். தன்னைத் தன்னாலறிந்த சாலப்பெரியோர்களே சகலபாக்கிய சுகமுடைய உபசாந்தராயிருப்பர். அன்றியும் தன்னை அறிந்தவர் தன்னைப் போலப் பிறரும் சுகமாயிருப்பதை விரும்பும் பேரன்பினராதலால் அவர்களால் நாடும் சிறப்பெய்தும். ஆதலாலேதான் அந்நாளில் ஆண்ட அரசர்கள் நல்லமழை பெய்து நாடு சிறத்தற் பொருட்டு ஆரணியத்தில் உறையும் அருந்தவத்தோரை நாட்டுக்கு அழைத்துவரப் பெரிதும் முயன்றனர். எங்கள் சுவாமிகளும் “தன்னையறிந்து” சுமமா இருப்பவரே உலகின் உண்மையான புரவலர்” எனக்கூறினர். தனக்கும் உலகிற்கும் நலம்தரும் தன்னையறிதலே குருபூசையின் உள்ளீடாகும். இதனை அமுத்திச் சொல்லும் பொருட்டே குருபூசை என்பது தன்னையறிதலென்றும். தன்னையறியும் தவம் இன்றிப் பெரும் அவிபாகங்களுடன் செய்யும் பூசையானது வெறும் உண்டாட்டு என்றும் நகைசெய்தனர். சுவாமிகளது வழியடியாரும் “தன்னையறிதலே சற்குருபூசை என்பான் பின்னையனைத்தும் பெரும் சோற்றுப் பூசையென்பான்” என்று சுவாமிகள் சொன்னதை வழிமொழிந்திருக்கின்றனர். மேலும் தன்னை அறிதலே தலையானோர் கடமையாதல் போன்று தன்கடன் தன்னையறியும் தாகமுடையோருக்குத் தன்னையறியப் பயிற்றுதல் எனவும் சுவாமிகள் கூறுவார். அவ்வாறு

தான்புரிந்த சிவதொண்டின் பொருளுணர்ந்து தன்னையறிந்தவர்களையே அவர் பெரிதும் உகந்தார். ஆதலாலேதான் “தன்னை அறிந்தவர்களே எனக்குச் சிநேகிதர்கள்” என அவர் கூறினார். இன்னோரன்ன காரணங்களால் தன்னை அறிதலே சுவாமிகள் உகக்கும் குருபூசை என்பது தெளிவு.

தன்னை அறிதல் என மீட்டும் மீட்டும் சொல்லுவதிலுள்ள ‘தான்’ என்பது யாது? அதன் தன்மைகள் எவை? என நாம் அறிய விழைதல் இயல்பே. சுவாமிகள் இந்தத் தான் என்பதை ஆன்மா, அது, சிவனடியார், சிவம் என்னும் பல சொற்களால் அவ்வப்போது கூறியிருக்கின்றார். இச்சொற்கள் தன்னையறிய நாடிவந்தவர்களின் தகவுக்கும் பக்குவ நிலைக்கும் தகச் சொன்ன சொற்களேயாம். இந்த சொற்களின் மெய்ப்பொருளறியாது நூலறிவாளரும் நூதன விவேகியரும் பலவாறாக யோசிப்பதுடன் தத்துவச்சிக்கலில் அகப்படவும் கூடும். ஆதலால் இச்சொற்கள் குறிக்கும் மெய்ப்பொருளைச் சுவாமிகளது சுவானுபவவாக்குகள் கொண்டு தெளிந்து கொள்வதே முறை

தன்னையறிந்து தானே தானாயிருந்த சுவாமிகளது அகத்திலிருந்து சுரந்த மொழிகளில் எல்லாம் ‘தன்’ என்பதன் நறுமணம் கமழும் என்பது தெளிவு. ஆயினும் அவர் தன்னை அறிந்த சுகத்தில் திளைத்துத் தானான தன்மை பற்றிச் சொல்லிய சிலவும் உள்ளன. அவற்றிலே தானென்பது மலரில் மறைந்திருக்கும் மணம் போலன்றி மணமுள்ள வண்ணமலர் போன்று வெளியாய்த் தெரிகிறது. அவ்வெளியாய்த் தெரியும் திருவாய் மொழிகளைத் துணைக்கொண்டு தானான தன்மை பற்றிச் சிலவற்றை மேல்வருமாறு கூறுதல் இயலும்.

1. தன்னை ஒரு அழுக்கும் பற்றமாட்டா

‘தான்’ தூய்மையானது. அதனை வானாதி பூதங்கள் வருத்தா. அதனைத் தரும நியாயங்கள் கட்டுப்படுத்தா. அது சுற்றப்பற்று அற்றது. அது நாளும் உடற்சிறைக்குள் கட்டுப்பட்டதன்று.

‘தன்னை’ கீயற்கை தீண்டா

‘தனக்கு’ மண்ணாதி பூதமில்லை. அதனை அங்கி (தீ) சுடாது. அப்பு குளிர்

தற்சுத்தனை

சிவக்தியானம் செய்திருவோம்

அன்னைபி தாக்குருவாய்
 ஐயனனை யாண்டுகொண்டான்
 என்னைய றிந்தேனைடி - கிளியே
 இச்சையெல்லாம் போச்சுகைடி
 இளங்குயிலே நடந்துவாடி
 எல்லாஞ்சிவ ஶுபமெடி
 அளந்தறிய முடியாகைடி
 தளர்ந்திடாமல் தொடர்ந்துவாடி
 தானதாம் தானதாம்
 தானதாம் தானதாம்

பொன்னாசை பெண்ணாசை
 மண்ணாசையால் மனிதரெல்லாம்
 சின்னாபின்ன மானாரைடி - கிளியே
 சிவக்தியானம் செய்திருவோம்
 சிங்காரமான பூங்குயிலே
 அங்குமிங்கு மலையாதே
 கங்குல்க லற்றகாட்சி
 காட்டிவைப்பேன் கண்ணேவாராய்
 எங்குமவனைடி எங்குமவனைடி
 எல்லாமவனைடி எல்லாமவனைடி

2

விண்ணாணம் பேசியன்றோ
 வீண்காலம் போக்குகின்றோம்
 பொன்னான மேனியரைக் - கிளியே
 பூவெடுத்துப் பூசைசெய்வோம்
 பூவையேநீடிகலக்கேளாய்
 சேவைசெய்தவர் சீவன்முத்தர்
 நாவைநீ காத்துக்கொள்ளைடி
 நானனுமாணவம் நீக்கிக்கொள்ளைடி
 நாமதுவெடி நாமதுவெடி
 நாமதுவெடி நாமதுவெடி

3

பண்ணாது. இயற்கை அனர்த்தங்களால் அதற்கோர் இழப்புமில்லை. இந்த உலக மெல்லாம் அழிந்தொழிந்தாலும் அதற்கோர் கேடுமில்லை. அவ்வாறே வானகம், மண்ணகம் எல்லாம் வந்து அதன் காலடியிற் கிடந்தாலும் அதற்கோர் ஆக்கமும் இல்லை.

தரும நியமங்கள் கட்டுப்படுத்தா

தானான தன்மயத்துக்குச் சாதிசமயம் என்னும் சங்கடங்கள் இல்லை. நீதி அநீதி என்னும் நிலைமைகள் இல்லை. நன்மை தீமை, இகழ்புகழ் மானம் அபிமானம், புண்ணிய பாவம், நரக மோட்சம் எதுவுமில்லை.

சுற்றப்பற்று இல்லை

தானே தானாம் தத்துவத்துக்கு அன்னை தந்தை இல்லை. அரிய சகோதரர், உறவினர் சுற்றத்தார். பெண்டிர் பிள்ளை என்னும் பந்தம் ஏதும் இல்லை. அயலார் பகைவர் என்ற பாகுபாடும் இல்லை.

உடற் சிறையுமில்லை

தன்னை அறிந்த சாலப் பெரியோர் தாம் ஆக்கை அல்ல என்பதை அறிந்து அதனினின்றும் பிறிந்திருப்பர். ஆக்கைக்கு இளமை முதுமையுண்டு. இறப்புப் பிறப்புண்டு. சுக துக்கம் உண்டு. இவையொன்றும் தானான தன்மைக்கு இல்லை. இந்த உடல் இறந்து போவதானது பாம்புக்குச் செட்டை கழன்று போவதைப் போன்றதாகவே அமையும்.

2. யிறிவறியாதது

'தான்' சுட்டிக் கூறக்கூடியவாறு ஒரு பிண்டவடிவுள் கட்டுப்பட்டதன்று. அது சுட்டிற்றது நிற்பது. அதில் முன்னிலைச் சுட்டு முளைப்பதில்லை. நீ, நான் அவன், அவள், அது என்னும் பிறிவுகள் ஏதும் அதற்கில்லை. உறவு, பகை, பெரியது சிறியது வெள்ளை, கறுப்பு என்ற வெறுபாடுகள் ஒன்றுமில்லை. அது எங்கும் செறிந்த பொருள். சீரகமுள்ள 'தான்' பாரகமெங்கும் பரந்திருப்பது.

3. விண்னைப் போன்ற வியாயக முடையது

ஆகாயமானது அனைத்தினுள்ளும் ஊடுருவியும் அனைத்துக்கும் இடம் கொடுத்தும் அனைத்து மல்லாது தானான தானாகவும்

இருப்பது போலவே தானான தன்மையும் உளது.

அது அனைத்திலும் செறிந்திருப்பதுடன், யாதொன்றுமல்லாத தன்னந்தனிப் பொருளாகவும் உள்ளது.

4. ஆதியந்தம் கீல்லாதது

தான் என்பதற்குத் தோற்றம் முடிவில்லை. போக்கு வரவில்லை. அது அழியா மெய்ப்பொருள். அது ஆதியும் அந்தமுமில்லாதது. சத்திய நித்திய வஸ்து.

5. நிறைதரு சித்து

தான் சடசம்பந்தமற்றது. சடத்துவங்கள் எல்லாம் தோன்றி நின்று ஒடுங்குதற்கு இடமான நிறைதரு சித்து. அதற்கு மாற்றமுறும் வையகத்தை அறிவதான அறியாமை வட்டத்துள் அடங்குவதான அறிவு அறியாமை ஏதுமில்லை. அது அறிதற்கு வேண்டும் தேவையுமில்லாத அறிவுமயமாயுள்ள நிறைதரு சித்து.

6. ஆனந்தமயமானது

தான் என்பதற்குத் துன்பம் துளியுமில்லை. அது அனுபவிக்கும் ஆனந்தத்திற்கு முடிவென்பதில்லை. அவ்வானந்தம் நித்தியானந்தம்; சதானந்தம்.

7. நெய்வத்துள் வைக்கப்பட்டிருப்பது

பந்தம் யாவும் பற்றாததும், பூரணமானதும், நித்தியமானதும், சின்மயமானதும், ஆனந்தமானதுமான 'தான்' சச்சிதானந்தப் பொருளுள் ஒழிவிலாது ஒடுங்கிச் சுகவாரிதியுள் சுகித்துக் கிடக்கின்றது.

8. நன்மோன நிறைவு

தாமே தாமாயிருக்கும் பரம வஸ்துவில் நாமே நாமாய் ஒடுங்கியிருக்கும் 'தான்' சங்கற்ப விகற்பம் தவிர்ந்திடு சமாதியில் சதா நன்மோன நிறைவினதாக இருக்கின்றது.

சுவாமிகள் தானான தன்மைதனை அறிந்த மாதவர்

சுவாமிகள் இந்தத் தானான தன்மையைச் சுவாநுபூதியாக உணர்ந்து கொண்டிருக்கும் மகான். அவரது இந்தச் சுவாநுபூதி நற்சிந்தனை எங்கும் கமழ்கிறது. சில நற்சிந்த

னைப் பாடல்களும் வசனங்களும் அந்த நறுமணம் கமழும் நறுமலர்களாகவேயுள்ளன. மேல் வருவது தானான தன்மையை உணர்ந்து அனுபவிக்கும் ஆனந்தக் களிப்பால் மலர்ந்த சுவானுபூதி மணம் கமழும் பாமலர்

பல்லவி

ஆநந்தக் கூத்தாடினான் தொண்டன்
ஆநந்தக் கூத்தாடினான் தொண்டன்

அநுபல்லவி

தானதாம் என்றபாடி
சாந்தம் பொறுமைகூடி (ஆநந்த)

சரணங்கள்

மோனந் தனைத்தேறி
முழுமுண்மை யென்றுகூறி (ஆநந்த) 1

வேதாந்த நிலைமேலி
வேறில்லை யெனக்கூலி (ஆநந்த) 2

தாதா தரீகிடதோம்
ஐனதஐனத தீமென்று (ஆநந்த) 3

மேல்வரும் உரைப்பகுதியும் தன்னையறிந்த சுவானுபூதியினின்றும் மலர்ந்ததுவே

“என்னுடைய இராச்சியத்தில் இராப்பகலில்லை; நன்மை தீமையில்லை; நீ நானில்லை; இன்றைக்கு நாளைக்கு இல்லை; யெரிது சிறிது இல்லை. நீயறிந்த இன்பத்தை அநுபவிக்க வேண்டுமாகில், அங்கு முழுமனத்தோடு வெளியேறக் கடவை; புகையிரதம் வேண்டியதில்லை; மாட்டுவண்டி தேவையில்லை பின் என்ன வேண்டுமாகில் வைராக்கிய மென்னும் புதுக்காத வண்டிவம் சாந்தம் என்னும் இரண்டு வெள்ளை எருதுகளும், மணப்பாக்கிய மென்னுஞ் சமையாத சாதமும் யாசகமென்னும் அங்கவஸ்திரமும் ஞானமென்னும் முக்குக்கண்ணாடியும் எடுத்துக்கொண்டு பின்முன் நாடாமல் வரக்கடவை. அப்பொழுது நீ காண விரும்பும் காட்சிகளை என்னாற் சொல்ல முடியாது. கடவுளே சாட்சி.”

இந்த சுகத்தை மனிதகுலம் முழுதும் உணரவேண்டுமென்பதுதான் சுவாமிகளது பேரன்பு பெருகும் திருவுள்ளத்தின் விழைவு. இந்த இன்ப சாகர மோனமே தன்மயமாயி-

ருக்க உலகோர் “ஏனிந்தப் பாடு” படுகின்றனார் என்ற பேரிரக்கத்தாலே இவ்வாறு விழைந்தார். இந்த விழைவினாலே தான் சிவதொண்டு புரிந்து திரிந்தார். இதனை அவர் ஒரு பெரும் ‘குடும்ப பாரமான’ வேலையாகக் கொண்டார், இந்த வேலை ஒன்றுதான் அவருக்கிருந்த ஒரேயொரு வேலை. முன்னர் குறிப்பிட்ட எனது இராச்சியம் எனத் தொடங்கும் உரைப்பகுதி நீயும் இந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமாகில்..... என்று தொடர்கிறதல்லவா! நாமெல்லாம் இந்த இன்பத்தை அனுபவிக்க வேண்டுமென்பதே சுவாமிகளின் சித்தம் என்பது இதனால் தெளிவாகத் தெரிகின்றதல்லவா! இந்த உரைப்பகுதியானது (என்னுடைய இராச்சியத்தில்) “நீ காணவிரும்பும் காட்சிகளை என்னாற் சொல்ல முடியாது. கடவுளே சாட்சி” என்று முடிவடையும் வசனம், நமக்கும் அந்த இராச்சியத்திற்குச் செல்வதற்கு “வாயுறச்” செய்யும் வசனமல்லவா! அவர் இன்னொரு நற்சிந்தனைப் பாடலிலே அன்னை தாக்குருவாய்

ஐயனெனை யாண்டுகொண்டான்
என்னைய நிற்கேனெடி - கிளியே

இச்சையெல்லாம் போச்சுகிடடி

என்று தான் தன்னையறிந்த சாலப் பெரியோன் என்பதை அடக்கமாகச் சொல்லிவிட்டுக்

“..... கங்குல் பகலற்ற காட்சி

காட்டி வைப்பேன் கண்ணை வாராய்”

என்று களிப்புக் கலந்த கனிவோடு அழைக்கின்றாரல்லவா! சுவாமிகளின் அழைப்புக் கிணங்கிச் சுவாமிகளின் திருவாய் மொழிகளை காதலுடன் ஒதி ஏகமனமாய்க் கூர்ந்து சிந்தித்துச் சிந்தித்துத் தெளிந்து அவர்தம் அருளை நாடி நாடிப் பிரார்த்தித்து பொன்னாசை பெண்ணாசையால் சின்னாபின்னப்படாது பொன்னான மேனியனைப் பூவெடுத்துப் பூசை செய்வதே சுவாமி உகக்கும் குரு பூசையாம்.

“தன்மை முன்னிலை படர்க்கை அற்றவன்

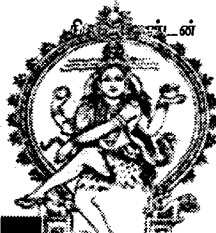
தன்னையுணர்ந்த அச் சற்குருவாமே

அன்னை பீதாக்குரு தெய்வம் அவனே

அவனை வணங்கினோர் அருந்தவத்தோரே .....

◆ தன்னையறிய வேண்டும். தன்னைத் தன்னாலறிய வேண்டும். அதற்கு மனவொடுக்கம் வேண்டும். அதற்குச் சிவத்தியானைச் செய்ய வேண்டும்.
◆ உலகிலுள்ள மாயா காரியங்களெல்லாம் தன்னை அறிவதற்குத் துணைக்கருவிகளாம். இதனை விளங்கவேண்டும். இதனை உணர்ச் செய்யவே இறைவன் ஆன்மாக்களை உயர்த்தியும் தாழ்த்தியும் வருகின்றார்.
-எங்கள் சூசான் அருள்மொழிகள் -

The Sivathondan

To the Heart that yearns, the Lord draws nigh

Volume-76

(March-April)

Issue- 3-4

Positive Thoughts

For Daily Meditation

Sickness plays with the body. It cannot play with us.

✍

Be loving.

✍

Grow good habits, throw bad habits! But bad habits are also my friend. Bad habits come into your heart. But don't let them control you. You are the master.

✍

Listen to the inner man. Don't be ruled by the outer. But don't divide into 'inner' and 'outer'.

✍

Don't say 'he is great' or 'he is a bad man'. No good, no bad. Very hard to understand.

✍

If you live without dying, what is the use?

Every life is a question.

✍

Keep straight. Don't go here and there.

✍

If you know the truth, there is no 'greater' self or 'lower' self.

✍

If you start anything, you must go through with it.

✍

Every man must travel by his own path.

✍

God is in the world is in god.

✍

Each is great in his own place.

✍

THE SAIVA SAINTS

12. Saint Kunkiliya – kalaya Naayanaar

At Thirukadavoor in the Cauvery Naadu there lived a Brahmin called Kalayar. In this town dwells, the Lord Veeradaanar, who in his anger killed Kaalan (the god of Time) with a kick for the sake of the Youthful Markandeya. Kalayar was of noble conduct and his heart was ever melting with thoughts of love for the feet of the Lord, whom he served by filling the whole temple with the sweet scent of the frankincense (kunkiliyam) which he burnt there. He was therefore known as Kunkiliya Kalayar

While he was engaged in serving Him thus, the Lord through his loving grace ordained that he should become poor. But Kalayar continued steadfast in his service. As his poverty became more, prolonged, he sold his lands and then his slaves and his other property. On one occasion, his children and kinsmen had to go without food for two days. His wife was sorely troubled at heart; so she took the *thaali* from the nuptial cord round her neck, gave it to her husband and besought him buy paddy.

On his way to buy the paddy, Kalayar met a merchant transporting a number of bags. He asked him what they contained and was told that it was all frankincense. "If it is frankincense fit for our Lord who wears the river Ganges on his matted hair, I am fortunate indeed. What else is there more desirable to seek or obtain. If I give you gold, will you give me the frankincense?" "What manner of gold?" asked the merchant. Kalayar handed him the *thaali* and the merchant gave him a bag of frankincense. Forthwith with great gladness of heart Kalayar hastened to the temple of Lord Veeradaanar and offered it at the storehouse of the temple, where he stayed that night, worshipping the flowery feet of the Lord.

His wife waited for his return but at last thinking of the Lord fell asleep with her children, hungry and tired. But in the night Alahesan the god of wealth according to the behest the Lord, filled Kalayar's whole house with heaps of paddy, rice and gold. The Lord then appeared in a dream to

his wife who on waking up knew that these were gifts of the loving grace of the Lord. She clasped her hands and praised Him and started to cook a meal for her husband.

The Lord also appeared before Kalayar and told him "You are very hungry. Go home and eat milk rice and be refreshed." Kalayar fearing to disobey these loving words, immediately left the Lord's temple and set out for home. When he entered his house and saw all the wealth he asked his wife "Whence came all this?" "The Lord's loving grace has given it to us" she replied. Kalaayanaar greatly moved said "The Lord's grace has deigned to make me too its own" and crying worshipped the Lord with hands clasped above his head while his wife held a light and worshipped her husband and the other devotees who had come with him. Then she fed them all.

Now through the grace of Him, who goes begging from place to place accepting offerings, Kalayanaar and his wife became rich and were able to feed the devotees of the Lord lovingly with rice and good curries, curries, ghee and milk.

At about this time it happened that the Chola king wanted to rebuild the temple at Thiru – Pananthaal and make the holy Siva Lingam there, which was leaning to one side, stand upright. He had used his elephants to pull it back into position but had failed and was sad at heart in consequence. Kalayanaar having heard about this and being filled with love and regard for the King, went to Thiru – Pananthaal to worship the Lord and saw the mighty efforts being made by the King's soldiers and elephants to put the Siva Lingam into an upright position. He was sad to see them all falling down exhausted by their fruitless efforts. "I must also work like them and become exhausted" he said. Having had a rope made of flowers wound round the Siva Lingam and then tied round his own neck, he pulled with all his might. Could the Lord withstand the single mindedness of Kalayanaar and continue to lean sideways? Immediately the Siva Lingam stood upright and the *Devas* shouted for joy in the

Words of Mahatma Gandhi

God is One

He is One yet Many

I believe God to be creative as well as non-creative. This, too, is the result of my acceptance of the doctrine of the manyness of Reality. From the platform of the Jains, I prove the non-creative aspect of God; and from that of Ramanuja, the creative aspect. As a matter of fact, we are all thinking of the Unthinkable, describing the Indescribable, seeking to know the Unknown, and that is why our speech falters, is inadequate and even often contradictory. That is why the *Vedas* describe *Brahman* as 'Not this, Not this'. But if He or It is not this, He or It is. If we exist, if our parents and their parents have existed, then it is proper to believe in the Parents of the whole creation. If He is not, we are nowhere.

And that is why all of us with one voice call one God differently as *Paramatma*, *Ishwara*, *Shiva*, *Vishnu*, *Rama*, *Alla*, *Khuda*, *Dada*, *Mormuzda*, *Jehova*, *God* and an infinite variety of names. He is one and yet many; He is smaller than an Atom, and bigger than the Hiamalayas. He is contained even in a drop of the ocean, and yet not even the seven seas can encompass Him. Reason is powerless to know him. But I need not labour the point. Faith is essential in this matter. My logic can make and unmake innumerable hypothesis. An atheist might floor me in a debate.

But my faith runs so very much faster than my reason that I can challenge the whole world and say: 'God is, was and ever shall be.'

But those who want to deny His existence are at liberty to do so. He is merciful and compassionate. He is not an earthly king needing an army to make us accepting His way. He allows us freedom, and yet His compassion commands obedience to His will. But if any one of us disdains to bow to His will, He says: 'so be it. My sun will shine no less for thee; my clouds will rain no less for thee. I need not force thee to accept My sway.' Of such as God, let the ignorant dispute the existence. I am one of the millions of the wise men who believe in Him and am never tired of bowing to Him and singing His glory.

God Is

There is an indefinable Mysterious power that pervades everything. I feel it, though I do not see it. It is this unseen power which makes itself felt and yet defies all proof, because it is so unlike all that I perceive through my senses. It transcends the senses.

But it is possible to reason out the existence of God to a limited extent. Even in ordinary affairs we know that people do not know who rules or why and how he rules. And yet they know that

---

heavens. The King, his men and the elephant rejoiced and clasped their hands in worship. Then the King, falling down prostrate before Kalayanaar and worshipping him, cried "You have made it possible for us to behold Him whom neither Brahma nor Vishnu could see. Truly none but faithful devotees can thus behold Him face to face". Then he performed the other sacred services and left. Kalayar remained there for some time and continued his worship. Then he too left for his own village.

There he once had the rare happiness of meeting Thiru-Gnana Sampanthar and Thiru-

Naavukarasar, who together visited Thiru-Kadavoor. He entertained them and fed them and received the grace and blessings of the devotees and of the Lord Himself.

He remained at Thiru-Kadavoor where abides He who destroyed Kaama (the god of worldly love) and Yama (the god of death), and with single-mindedness and ever increasing love for the Lord performed whatever divine work came his way and finally reached the feet of the Lord.

Slave am I of the slaves of Kalayar of Thiru-Kadavoor.

there is a Power that certainly rules. In my tour in Mysore, I met poor villagers and I found upon inquiry that they did not know who ruled Mysore. They simply said some god ruled it. If the knowledge of these poor people was so limited about their ruler, I, who am infinitely lesser than God than they than their ruler, need not to be surprised if I do not realize the presence of God-the King of Kings. Nevertheless, I do feel, as the poor villages felt about Mysore, that there is orderliness in the Universe, there is an unalterable Law governing everything and every being that exists or lives. It is not a blind laws, for no blind law can govern conduct of living beings; and, thanks to the marvellous researches of Sir J. C. Bose, it can now be proved that even matter is life. That Law, then, which governs all life, is God. Law and the Law giver are one. I may not deny the Law or the Law giver, because I know so little about it or Him. Even as my denial or ignorance of the existence of an earthly power will avail me nothing, so will not my denial of God and His Law liberate me from its operation; whereas humble and mute acceptance of Divine Authority makes life's journey easier, even as the acceptance of earthly rule makes life it easier.

I do dimly perceive that whilst everything around me is ever changing, ever dying there is underlying all that change a Living Power that is changeless, that holds all together, that creates dissolves and recreates. That informing Power or Spirit is God. And since nothing else I see merely through the senses can or will persist, He alone is. And is this Power benevolent or malevolent? I see it as purely benevolent. For, I can see that in the midst of death, life persists; in the midst of untruth, truth persists; in the midst of darkness, light persists. Hence, I gather that God is Life, Truth, Light. He is Love. He is the Supreme Good. But He is no God who merely satisfies the intellect, if He ever does. God to be God must rule the heart and transform it. He must express Himself in every the smallest act of His votary. This can only be done through a definite realization more real than the five senses can ever produce. Sense perceptions can be, often are, false and deceptive, however real they may appear to us. Where there

is realization outside the sense, it is infallible; it is proved not by extraneous evidence, but in the transformed conduct and character of those who have felt the real presence of God within.

Such testimony is to be found in the experiences of an unbroken line of prophets and sages in all countries and climes. To reject this evidence is to deny oneself.

This realization is preceded by an immovable faith. He, who would in his own person test the fact of God's presence, can do so by a living faith. And since faith itself cannot be proved by extraneous evidence, the safest course is to believe in the moral government of the world and, therefore, in the supremacy of the Moral Law-the Law of Truth and Love. Exercise of faith will be the safest where there is clear determination summarily to reject all that is contrary to Truth and Love.

I confess I have no argument to convince through reason. Faith transcends reason. Al I can advise is not to attempt the impossible.

I cannot account for the existence of evil by any rational method. To want to do so is to be co-equal with God. I am, therefore, humble enough to recognize evil as such. And I call God long-suffering and patient, precisely because He permits evil in the world. I know that He has no evil in Him, and yet if there is evil, he is the author of it and yet untouched by it.

I know, too, that I shall be never know God if I do not wrestle with and against evil even at the cost of life itself. I am fortified in the belief by my own humble and limited experience. The purer I try to become, the nearer I feel to be to God. How much more should I be when my faith is not a mere apology, as it is today, but has become as immovable as the Himalayas and as white and bright as the snows of their peaks? Meanwhile, I pray with Newman who sang from Experience:

*“Lead, kindly Light, amid the encircling gloom,
Lead Thou me on;
The night is dark and I am far from home,
Lead Thou me on;
Keep Thou my feet, I do not ask to see
The distant scene; one step enough for me”*

சுவெதாண்டன் சபை வெளியீடுகள்

01. நற்சிந்தனை 6 ஆம் பதிப்பு	300.00
02. NATCHINTHANAI (English Edition)	400.00
03. நற்சிந்தனைக் கீர்த்தனைகள்-சாதாரண பதிப்பு	12.00
04. பெரிய புராண வசனம்	300.00
05. போகசுவாமிகள் வாழ்க்கையும், வழிகாட்டுதலும் (2 ^{ஆம்} பதிப்பு)	250.00
06. என்நெஞ்சில் இடம்கொண்ட ஒரு பெரியார் போகசுவாமிகள்	50.00
07. நமச்சிவாய மாலை	35.00
08. தியானகாலச் சிந்தனை (புதிய முன்றாம் பதிப்பு)	35.00
09. போகசுவாமிகள் அருள்மொழிகள் (புதிய பதிப்பு)	50.00
10. சிவத்தியானமாலை (உரைப்புடன்)	20.00
11. தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடல் மூலமும் பொழிப்புரையும்	200.00
12. தாயுமானசுவாமிகள் பாடல் (மூலம் மட்டும்)	80.00
13. சைவத் திருமுறைத் திரட்டு (புதிய முன்றாம் பதிப்பு)	150.00
14. HOMAGE TO YOGASWAMY	10.00
15. சண்முக கவசம்	25.00
16. முருகன் திருப்பாடல் திரட்டு	25.00
17. ரகுத்தித் திருப்புகழ்	50.00
18. சாவனானோத்தர ஆகம ஞானபாதவசனம்	50.00
19. திருவாசகம்	220.00
20. சிவதொண்டன் - செந்தமிழ் ஆங்கில திங்கள் வெளியீடு ஆண்டுச் சந்தா	500.00

மேற்படி வெளியீடுகளைக்

கொழும்பில் பெறும் இடம் திரு. மா. திலகரத்தினம்

25/A, பாரன்கடை ஓசூங்கை.

கொழும்பு - 06.

தொலைபேசி : 0112 - 365102

விண்ணப்பங்கள், கடிதங்கள், காசுக்கட்டளை, தபாற் கட்டளை, காசோலை முதலியன அனுப்பவேண்டிய பெயரும் விலாசமும்.
Cheque, Drafts and Money Orders should be drawn in
favour of Sivathondan Society
434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

Bilingual Monthly, Registered at the G. P. O, as News Paper.

No: R. B. N. 782/1961

a) Printer : Astraluxumi Publication

320, Sea Street,

Colombo - 11.

c) Published for : M. Thilakarathnam

434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

T.P: 021 - 2222799

Date of Publication : 01st February 2012

Editor: S. Vinasithamby B.A (Hons)

Sivathondan Nilayam,

Chenkalady.

T.P: 065 - 2240272

If undelivered please return to:

The Manager, "Sivathondan Nilayam"

434, K.K.S. Road, Jaffna, Sri Lanka.

49 LIBRARIAN,
COLOMBO TAMIL SANGAM,
57TH LANE,
COLOMBO 06.

நூலகம்